

Siegfried

Omer Wattez

bron

Omer Wattez, *Siegfried*. L. Opdebeek, Antwerpen 1923

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/watt002sieg01_01/colofon.php

© 2015 dbnl

‘For this is the Great Story of the North which should be to all our race
what the Tale of Troy was to the Greeks.’

WILLIAM MORRIS: *Völsunga Saga*,
- *The story of the Volsungs and Niblungs*.

Voorwoord

Mijn doel is geen ander dan aan mijne landen taalgenooten eenige der schoonste en oorspronkelijkste beelden te toonen uit de mythologie of de poëzie der volkeren van het Noorden, van welke wij afstammen en wier taal wij spreken.

Zij zijn ontleend aan de *Edda* en het *Nevelingenlied*; maar vrij bewerkt in viervoetige trochaeïsche versmaat met stafrijmen, in den trant onzer Oud-Germaansche gedichten, die getuigen van de klankkracht onzer taal.

Na de twee eerste zangen, 'Brunhild' en 'Siegfried', verlaten wij het Germaansche heidendom der vroegere Middeleeuwen, dat de zangen en de sagen der *Edda* heeft beziel.

Wij treden, in de twaalfde of het begin der dertiende eeuw, in de Germaansch-Christelijke beschaving ten tijde van het ridderdom, - het groote tijdperk van epos en minnezang, bouwkunst en beeldhouwkunst.

De drie laatste zangen zijn bewerkt naar het middelhoogduitsche heldendicht *Der Nibelunge Nôt*.

Edda en *Nevelingenlied* werden aaneengeschakeld om de Siegfriedsage in haar geheel te omvatten. *Siegfried* verscheen eerst in mijn bun-

del *Germaansche beelden uit de Heldensagen*, in 1904, door de firma Brill te Leiden uitgegeven.

Gedurende den oorlog, in ballingschap in den vreemde, heb ik mijne heldensagen omgewerkt, aanzienlijk uitgebreid en, naar ik hoop, ook merkkelijk verbeterd. Bij het werken, en onder den indruk der bloedige gebeurtenissen van 1914-1918, heb ik gevoeld de diepe waarheid, die er besloten ligt in die aloude sagen van het Noorden, eeuwen lang bewaard en bewonderd door alle volkeren, maar zoo weinig bekend aan de Vlamingen van onzen tijd.

In de Middeleeuwen kenden de Vlamingen wèl de sage van Siegfried, die toen overigens bekend was in alle Germaansche landen, bij alle Germaansche volksstammen.

Wat de Vlamingen in de Middeleeuwen kenden, zouden de Vlamingen van onzen tijd niet moeten vergeten. Door mijn werk heb ik het mijne willen bijdragen om het hun te herinneren.

O.W.

[DIT is 't lied der Nevelingen,]

DIT is 't lied der Nevelingen,
 Door de vaderen gezongen
 In de landen van het Noorden;
 't Is 't onzalig lied van Siegfried.

Siegfried, zoon der blonde Welsings,
 Spruit van Siegmoend en Sieglinde,
 Laf vermoord door zwarten Hagen,
 - Hagen, die zijn goed begeerde.

't Is het lied van liefd' en lijden,
 't Is het lied van wrok en wrake,
 't Is het lied van hoogmoed, hebzucht,
 't Is het lied van 's menschen leven.

* * *

Macht is meester tot er macht rijst,
 Die op haar beurt ze neer zal beuken.
 - Wie het zwaard trekt, zei de Heiland,
 Zal ook door het zwaard bezwijken.

Te Parijs in 1916.

Brunhild

De Walkuren

STOUT op haar ros ter rots gestegen,⁺
 Kloek te voet den top beklommen,
 Staat, verdiept in stil aanschouwen,
 Brunhild, Wodans schoonste schildmaagd.
 Waakzaam last ze d'oogen weiden
 Heind' en verre, naar de velden,
 Waar de mannen moedig kampen.
 Onder haren gouden hellem
 Golven, blond als lindebloesem,
 Lange lokken over 't pantser,
 Dat omsluit haar slanke leden.
 Lichte leunend met de linker
 Op haar schild, wijl op den schouder
 Rust de spits van hare spere,
 Staat zij rijzig, roerloos, beeldschoon;
 Trotsch gelijk de stoere strijder,
 Die zijn kracht bewust is; kranig,
 Vrij en vrank zijn blik last waren
 Over 't wezen van de wereld.

⁺Brunhild op de rots

Met een zwenk ziet zij het zwerk aan,
En haar blik begint te blaken.

+ Eensklaps ziet zij hare zusteren,
Wodans⁽¹⁾ wakkere speremaagden,
In het bout van blanke zwanen,
Rijdend op haar witte rossen,
IJlings uit de hoogte hollers;
Stormen over steile rotsen,
Uit Walhalla⁽²⁾ over 't slagveld.
Uit het wilde vechtgewarrel
Halen zij de heldenlijken,
Die bij 't koene kampen vielen.
Luide barsten los de liederen
Uit de borst der moedige maagden
In haar vurig aardwaarts varen.
Krachtig galmen hare kreten,
Wijl de spitsen harer speren
Bonzend op de schilden schallen.
Stoot en stamp van paardenhoeven
Doers de klippen over kolken
Daav'ren. Bosch en bergen dreunen
Van den tocht der varende vrouwen.
In den wind haar lokken wuiven.
En zij rennen door de ruimte,
Wijl haar speren, wild, met spanning,
Naar den gloed der wolken wijzen.
Zij verdwijnen in 't lichtend laaien,
In den glans der zinkende zonne,
Wiegend naar het weidsch Walhalla,
Wodans woon met gouden wanden,

+De Walkurenrit of Wilde
Jacht der Varende Vrouwen

(1) Wodan = Odin in de Noorsche mythologie, opperste godheid.

(2) Spreek uit: *Walhalla*.

Trotschen burg met pracht van poorten,
 Hoog gewelfd met balk en bogen,
 Noodend Goden en helden ten intocht.
 Halle waar de helden kampen
 Tot den dood, en dan weer dagen
 Om, bij Wodan en Walkuren,
 Gul den godendrank te drinkers,
 En zich straks tot strijd te gorden.

***In de diepten wordt het duister.

't Warrelend woeken door de wolken,
 Dat de schildmaagd blijde toeblijkt,
 Is ter verte nauw noch merkbaar.
 En de zonne vóór het zinken
 Laait nu achter 't zwerk, het zwarte,
 Maalt met gloeiend bloedige glansen
 Rug en reet der roode rotsen.
 Langzaam daalt de nacht dan neder,
 Als nog, boven op den bergtop,
 Brunhilds stoere heldengestalte
 Staat, een deemsterlicht in 't donkey...

+ ***'t Wordt een nare nacht in 't Noorden:

Stijgende stormen woeden geweldig;
 Zware geluiden, die zwellen en zwichten;
 Windenkracht met ruwe rukken.
 Bliksems doers de wolken blaken,
 Licht doorlaait het log gevaarte
 Bonkige bergen, duistere dalen.
 Zwaar doorrolt het zwerk de donder,
 Ratelt in de rotsenreten.

Wodan, opperheer der Asen,⁽¹⁾
 Die gebiedt aan weêr en winders,
 Vaart tot zijne vrome Brunhild.

⁺Wodans vaart.

(1) Asen = Goden.

Door de stormen, op zijn strijdros,
't Windsnel, wolkenklievend Sleipnir,
Daalt hij als de heerscher neder.
Manlijk machtig is zijn aanschijn;
Golvend dekt zijn baard zijn borstweer.
Op zijn hoofd den helm, den gouden;
In zijn hand de spere Gungnir,
Uit den werelddesch gekorven:
Yggdrasil, den boom der schepping.
Als een sterre glimt de staalspits,
Die hij uitstrekt tot gebieden:
- Machtgebaar van Wodans arrem.
Onder zijnen blauwen mantel
Blinkt zijn blanke wapenrusting.
Nijgend nadert hij tot Brunhild,
Zijn Walkure uitverkoren,
Aan wie hij den wil der Asen
Als gebod komt mededeelen.
Statig stapt hij tot zijn dochter,
Welke, toen zij hem ontwaarde,
Diep en onderdanig neerboog.

Een gebod der Goden

⁺ IN hun hooge halle gezeten,
 Hooren d'Asen Fricka vragen
 Naar een bloedig menschenoffer.
 't Geldt den jongsten telg der Welsings,
 Siegmoend, hunnen koensten kamper.
 't Fier geslacht der blonde mannen,
 Stoere spruiten van het Noorden,
 Wekte Fricka, Wodans gade,
 Wrok in 't harte. Nijdig eischt zij
 Dat de vaardigste zou vallen.
 In haar vroedheid voedt zij vreeze,
 Dat zij sterk als Goden worden.
 Siegmoend wou zij zien bezwijken
 Door het zwaard van zwarten Hoending.
 Zij aanzag met leede oogen,
 Dat door Brunhild 't volk der Welsings
 In bescherming werd genomen.
 Zij zoekt Brunhild te verneed'ren.
 Geene rust zal zij zich gunnen,
 Eer haar wil is daad geworden.
⁺ Wat zij wenscht wordt wil der Goden.
 Daarom daalt nu uit Walhalla,
 Wodan tot zijn dochter Brunhild,
 Brengend haar der Goden boodschap
 Voor den dood van dapp'ren Siegmoend.

⁺ Afgunst bij de Goden. Nijdig
 en wrok bij Fricka

⁺ Frickas invloed op Wodan.

Niemand mag den Welsing helpen,
 Als hij vechten zal met Hoending,
 Hem waarschuwen, noch beschermen.
 Zelfs niet Balming, 't zwaard der Goden,
 Zal hem redden, 't heldenwapen,
 Dat hij uit den boom gerukt had:
 - Yggdrasil, den esch der wereld,
 Waarin 't Wodan had gestoken.
 Schatten werden veel geschonken
 Aan het waardige volk der Welsings.
 Als de held ontzield zal vallen,
 Zal zij, speremaagd, hem voeren
 Naar den Godenburg Walhalla.
 Brunhild moet het werk volbrengen,
 Daartoe aangeduid door d'Asen.
 Diep door zijn besluit getroffen,
 Smeekt zij haren hemelvader
 Jongen Siegmoend te behouden
 Voor de vrouwe hem door Freia,
 Als hem waardig, aangewezen
 Zoete Sieglind, bloeiende bloeme,
 Met haar hemelblauwe blikken.
 Wodan wil haar niet aanhooren,
 Want hij vreest den wrok van Fricka,
 Zijn wantrouwend' echtgenoot.
 Hij verdenkt dan zijne dochter,
 Zij, een edel kind der Asen,
 Al te zeer bezorgd te wezen
 In 't gezucht van menschenzonen.
 En de booze blik haars vaders,
 Die zijn bitter woord bekrachtigt,
 Maakt het haar benauwd om 't harte.
 Doch zelfs Wodan is verteederd
 In zijn ziel door hare zachtheid;

Laat op zijn gelaat niets lezen.
 Brunhild richt het oog ten gronde,
 Durft tot Wodan niet te spreken.

⁺ Maar de machtige hemelheerscher
 Voelt een lamheid in de leden,
 Laat zijn speer lankmoedig zinken.
 Op het blanke, reine voorhoofd
 Zoent hij zachte zijne dochter.
 't Spijt hem zijne schoonste schildmaagd
 In haar teederheid te treffen.
 Als hij moet van Brunhild scheiden,
 Worstelt hij met wrange smarten.
 Wodan, opperste der Goden,
 Zucht gelijk de zwakke menschen,
 Wen hij opvaart met zijn strijdros
 Door de wilde storremwinden,
 Naar den Godenburg Walhalla,
 Over de heilige brugge Bifröst,
 Waar, met zwaard en tooverhoren,
 Heimdall dag en nacht de wacht houdt.

⁺Wodans zwakheid

Siegmoend en Sieglind

BRUNHILD daalt van hooge rotsen
 Met haar ros en schild en spere
 Naar het land waar menschen wonen,
 Vaart steeds voort, door wijde wouden;
 Naar de hut des Welsings Siegmoend.
 Op het mos vóór zijne woning⁺
 Slaapt zijn gade, zoete Sieglind.
 Nevens Sieglind zit de Welsing,
 Blonde man in den bloei der jaren,
 Overzalig haar beziende,
 Weelde scheppend uit haar wezen.
 Brunhild ziet ze beide zitten,
 En ze gaat zich gauw verbergen
 Om dien heilstond niet te storen,
 Voelt een vonk van aardsche liefde
 Dringen in haar godenharte.
 Brunhild wil de rust niet rooven
 Van de lieve gade Siegmoends
 Onder 't vredig frissche loover;
 Wil alleen met Siegmoend spreken.
 En zij wenkt daartoe den Welsing,
 Dat hij dichter bij zou komen.
 Siegmoend ziet opeens de schildmaagd,
 Voelt een huiv'ring in zijn harte,
 Doch, gehoorzaamt, zonder dralen...

⁺Kinderen der menchen

Zachte fluistert de Walkure,
Dat hij dra wordt heengeroepen
Naar den gouden burg der Goden,
Waar voortaan hij zal verblijven.
Siegmoend vat der woorden zin niet;
Vraagt haar vroom of zijne Sieglind
Ook zal zitten aan zijn zijde.
En op haar bezonnen zwijgen
Antwoordt hij, dat hij zijn echtg'noot
Niet alleen in 't leed wil laten.
Brunhild draalt en denkt aan 't euvel,
Dat het trouwe paar zal treffen.
Siegmoend gaat terug naar Sieglind,
Waar ze lief'lijk ligt te sluim'ren,
Doch heeft zorg haar niet te wekken.
Dan haalt hij zijn wapenrusting,
Gordt zijn slagzwaard, 't blanke Balming;
Trekt op jacht het wijde woud in,
Innig blij in 't jeugdig leven,
Dat hem schonk zijn schoonste gaven:
Lente, liefde, vrijheid, vreugde!

De jager Hoending

IN het woud door duistere dreven,[†]
 Dwaalt de drieste jager Hoending.
 Donkere oogen schieten schichten
 Naar degenen, die hem naderen.
 Hardheid ademt 't wilde wezen
 Van dien ruigen reus der wouden,
 Naren zoon der Nevelingen.
 't Hart vol haat en wrange wraakzucht
 Tegen 't rustig ras der Welsings,
 Heeft hij Siegmoends val gezworen,
 Zal hem tot een kampstrijd dagen,
 Een gevecht op dood of leven.
 Hoending is de felste jager
 In de wouden van het Noorden,
 En eenieder vreest en wijkt hem.
 Enkel Siegmoend, koene kamper,
 Man, zoo moedig als bedreven
 In het wenden van zijn wapen,
 Heeft den woestaard nooit ontweken.
 't Wekte vreeslijk Hoendings woede,
 Dat hem Siegmoend trotsch bejegend
 Telkenmale bij 't ontmoeten.
 Ginder nadert weer de Welsing,
 Jong en frisch als 't lenteleven
 Dat in wouden spruit en sprankelt.

[†]Nijd en strijd

Siegmoend staat plots vóór zijn vijand,
 Die hem stout en schertsend uitdaagt,
 Schimpend op 't geslacht der Welsings.
 Koen gaan zij elkaar te lijve
 Met hun zwaarden, die zij zwaaien,
 Dreigend naar elkander drillen.
 Hevig wordt de strijd; doch Hoending
 Voelt dat hij het kwaad zal krijgen
 Tegen 't wapen van den Welsing.
 Siegmoend slingert hem de slagen

⁺ Duchtig toe als bliksemflitsen.
 Doch er was beslist door d'Asen
 Dat de Welsing zou bezwijken.
 Ziet! daar daagt opeens een schildmaagd,
 Velt haar spere tegen Hoending
 Om hem doodelijk te treffen,
 Als, bij donderslag en weerlicht,
 Wodan uit de wolken neerdaalt,
 En in 't strijdperk plots'ling toespringt.
 Weerloos wankelt dan het wapen
 Van den onversaagden Siegmoend;
 Weerloos wijkt daarna de spere
 Van de schildmaagd, en des Welsings
 Zwaard moet zwichten voor het wapen
 Hoendings, ondersteund door Wodan.
 Balming, 't zwaard door hem geschonken

⁺ Aan 't verkoren volk der Welsings
 Valt in stukken op een teeken.
 Hoending vlucht verschrikt het woud in;
 Wodans blikken zag hij bliksemen,
 Siegmoend vóór zijn voeten vallen,
 Zonder dat hij hem geraakt had.
 Diep verslagen staat de schildmaagd
 Bij het lijk van jongen Siegmoend.

⁺De Goden wedijveren met
 de menschen in drift en
 strijd.

⁺Balming breekt door
 tusschenkomst van Wodan

Als de heerscher is verdwenen,
 Plots gelijk hij was gekomen,
 Wyl nu Fricka's wil volbracht is,
 Neemt zij straks de beide stukken⁺
 Mede van het zwaard voor Sieglind,
 Wien zij droef den dood gaat melden
 Van haar welbeminden Siegmund.
 En zij troost de diep bedrukte,
 Die verstikt in hare tranen;
 Zegt haar dat zij dra zal schenken
 Eenen zoon het leven; - eenen
 Welsing, die geen mensch zal vreezen,
 Die het zwaard eens zal hersmeden,
 Balming, in den strijd gebroken
 Door hem, die het had gegeven
 Aan den kamper zijner keuze;
 Met het zwaard de snoodheid wreken
 Van 't geslacht der Nevelingen;
 Hunne boosheid strenge straffen;
 Sterkste boven alle sterken,
 Vorst der vorsten zijn op aarde.
 ***Na die woorden der Walkure
 Wijkt de droeve weduwe Siegmunds
 Om het lijk haars mans te vinden,
 Zoekend hem nog eens 't aanschouwen.
 Vrucht'loos blijft zij ommedwalen.
 Wodans wakk're speremaagden
 Brachten Siegmund in 't Walhalla
 In de hooge halle der helden,
 Waar zij omgaan met de Goden,
 En als koene krijgers kampen;
 Na ontspanning hunner spieren,
 Na het drinken van den mede,
 Kloek een strijdlid laten klinken,

⁺Brunhild neemt de stukken van Balming.

Dat zich wentelt tegen wanden
En gewelven van 't Walhalla:
- Heiha! - hahei! - hojotojo! -
Waar veel echo's het herhalen;
Duizendvoudig laten schallen
't Lied van golvende geluiden!

Ongehoorzaamheid door Wodan gestraft

STORMEND wild door wolk en winden,⁺

Dalen weer de witte Walkuren

Uit de hoge hemelhalle

Naar de ruwe rotsenklippen,

Die geen mensch ooit heeft betreden.

Snuivend, brieschend, rennen de rossen

En doorvaren weer de ruimte.

Spattend springen vuur en vonken

Door den hoefslag uit de steenen.

't Log gevaaarte dreunt en daveret;

Berg en boom en bodem zuchten

Door 't geweld van 't wilde jagen,

't Razende rijden der speremaagden.

Boven op de hoge klippen

Stijgen zij van hare paarden,

Wachten op de komst van Wodan.

Felle bliksemflitsen melden⁺

Dat de heerscher is in aantocht.

Statig daalt hij in haar midden

Op zijn windsnel strijdros Sleipnir,

Houdt in hand zijn spere machtig.

Brunhild komt hij strenge straffen.

Ongehoorzaam en weerspannig

Was zij, dochter van de Goden,

⁺Tweede Walkurenrit.

⁺Wodans tweede vaart.

Aan 't bevel van hen ontvangen.
 Nooit meer mag zij krijgers voeren,
 Helden in den kamp gevallen,
 Naar der Goden woon, Walhalla.
 Nooit meer schenkt zij in de schalen
 Mild den mede voor de helden,
 Als zij viëren in de halle.
 Uit den burg wordt zij gebannen
 Naar het dal, waar menschen dolen,
 Waar de Goden zelden komen.
 Eenzaam zal zij ommezwerven
 Als 't ellendigst kind der menschen.
 D'eersten man zal zij behooren,
 Die z'op aarde zal ontmoeten,
 En zijn dienaarssse wezen,
 Slaafs hem volgen, waar hij heenwil.
 Zoo straft Wodan zijne docht'ren,
 Aan zijn wil niet onderworpen,
 In haar doen niet onderdanig;
 Zoo zal trotsche Brunhild boeten.
 ***Hare zust'ren zijn verslagen
 Door het toornig woord van Wodan,
 IJlen angstig naar de rotsen,
 Waar zij, bange, zich verbergen,
 Slaken kreten, droeve klachten,
 Die in 't duister dal weergalmen,
 Over 't lot van hare zuster.
 Brunhild hoorde 't strenge vonnis,
 En gelaten buigt ze 't hoofd neêr.
 Maar de moed welt in haar wezen;
 Zij verzoekt haar macht'gen vader
 Hare straffe te verzachten.
 Vurig bidden hare blikken
 Om zijn harte te vermurwen.

Wodan laat zich niet bewegen
 Noch door smartbetoon, noch smeeken.
 Vast als rotsen, onweerroeplijk
 Is 't besluit der machtige Asen.
 Dan, als hoogste gunst, vraagt Brunhild
 Haar op eene rots t'omringen⁺
 Met een purperen vloed van vlammen
 Rondom haar; een vurige vesting,
 Die zich hooge zou verheffen,
 Tot een ridder zou verrijzen,
 Die gevaar noch vrees zou kennen,
 't Vuur niet vlucht, een stoere strijder,
 Schitt'rend schoon, die haar zou halen.
 Wodan, in de ziel bewogen
 Door dien wensch van zijn Walkure,
 Die het harte man'lijk hoog draagt,
 Acht zijn kind dier gunste waardig.
 Dan legt hij met speer en pantser,
 Tusschen naakte rotsenwanden,
 Brunhild, zijne dochter, neder;
 Dekt ze met haar helm en mantel,
 Zoent ze zacht op lip en lokken,
 Laat ze dan in ruste liggen,
 Haar een wijle nog bewond'rend;
 Heft zijn spere hoog ten hemel,
 Loki's hulp op aarde roepend.
 Vlammen vloeien uit de rotsen,⁺
 Borrelen op uit kolk en kloven:
 Gouden zee van ziedende golven,
 Krakend, knett'rend zich verheffend,
 Met de reuzige rots een vesting
 Vormend, wand van vuur en vonken,
 Achter welk' een schoone schildmaagd,
 Vrome vrouw, als man gewapend,

⁺Zielegrootheid bij Brunhild.

⁺Het aardsche vuur.

Rusten zal in zoeten sluimer.
***Als door 't wilde windgewarrel
Wodan opvaart naar 't Walhalla,
Blijkt voor 't laatst hij naar de laagte,
Naar de speremaagdenrotsen,
Waar zijn dierb're dochter Brunhild
Ligt te wachten op haar wekker,
Op den mannelijken ridder,
Die gevaar noch vrees zal kennen,
Voor zijn bruid den vuurgloed tarten,
Waar hij vroom haar zal bevrijden.

Siegfried

In het Germaansche woud

VERRE strekt het zich ter kimme,
 Onafzienbaar, vol geheimnis,
 Deinend over berg en dalen,
 't Wijde woud, dat wazig wegblauwt,
 Zich verheffend tot den hemel.
 ***Vredig stemt den mensch de stilte
 Van het woud, en bij het ingaan⁺
 Zaligt hem der Goden zalving.
 Wodans adem waait hem tegen
 Met de walmen van den woudwind,
 't Golven van de lentegeuren.
 't Zonlicht zijpelt door het loover
 Van de groene woudgewelven.
 't Gouden strooisel zijner stralen
 Lijkt een dans van lichtende Alven
 Om de Goden te behagen.
 ***Boomen met hun sterke stammen
 Staan als zware tempelzuilen,

⁺Godenvereering in het woud.

Rijzen naar omhoog als reuzen,
 Dragen lichte looverkransen,
 Bladerkoepels, looffestoenen,
 Waar de hemel blijde doorblinkt,
 Badend 't bosch in groenen lichtschijn.
 Blanke berkenboomen botten
 Nevens zwarte eikenstammen,
 Waar klimop zich rond komt klissen.
 ***Schooner nog dan 't bladerwelfsel
 Is de bodem in den bloeitijd.

⁺ Lente schiep door wonder werken
 Bloem en blad, dat scheutig opschiet
 En omhoog wil tot den lichtgloed.
 Struik en stam, dooreengestrengeld,
 Zoeken samen zich te sterken.
 Myriaden monden ademen
 Levenslust. Insecten snorren
 Glimmend in de zonneglansen.
 Vlinders fladderen over bloemen,
 Zweven zacht op schemerwieken,
 Fladderen licht langs struik en tronken.
 Hoort 't gekweel uit vogelkelen:
 Schel geschetter, teed're tonen,
 Treffende trillers, fleurig fluiten,
 Zalig zingen, zoet verzuchten,
 Weeldelied van woudgeluiden,
 Klare klank van tempeltonen,
 Zich vermengend met het murmelen
 Van de bronnen en de beken,
 Deinend, dansend naar de dalen.
 ***Doch het klinken en het klateren
 Stoort niet eens de diepe stilte
 Die er heerscht in 't heim der Goden.
 Soms 't gebrom van beer of ever,

⁺Lente in het woud.

Dat als groot gevaar ter verte⁺
Dreigt en schijnt te naad'ren,
Komt die eeuw'ge ruste breken,
Roept tot daad den woudbewoner
Uit zijn omgang met de Goden;
Maant den mensch tot werk en waken
In zijn zorg voor 't lastig leven;
Stuwt hem aan zich sterk te houden,
Mensch te zijn, zichzelf te helpen!

⁺Gevaar roept tot daden van
verweer.

De jonge Siegfried in het woud

STOEIEND juicht in 't woud een jonge
 Blonde knaap met stralende blikken.
 + Siegfried met de lichtend' oogen
 Is zijn naam bij 't volk van 't Noorden.
 Bij den smid der dwergen, Mimer,
 Naren telg der Nevelingen,
 Leert hij smeden, doch hij weet niet
 Dat hij Siegfried, Siegmoends zoon, is.
 Toen zijn vader viel bij 't vechten
 Met den woesten wildvang Hoending,
 Nijdigsten der Nevelingen,
 Zuchtte zijne moeder Sieglind,
 Dwaalde droeve rond, verlaten,
 Aan het noodlot prijsgegeven,
 Kwijnd' en stierf, wanneer ze Siegfried
 't Leven had geschonken. Mimer,
 Sluwe dwerg, in 't woud steeds wakend,
 Was getuige van dat sterven,
 Nam den moederloozen knaap meê
 Om een smid van hem te maken.
 Krachtig, slank en levenslustig
 Groeit daar op de zoon van Siegmoend,
 Speelt en springt rondom de struiken,

+Siegfried met de lichtende
 cogen

Als hij Mimer niet moet helpen.
 Met de jaren wordt hij jolig;
 Siegfried loochent zijn geslacht niet,
 't Uitverkoren volk der Welsings.
 Dagelijks gedijt en groeit hij.
 Uit den grond rukt hij een boomstam,
 En met eenen enk'len vuistslag
 Plettert hij en stok en steenklomp,
 Weert zich tegen al wat wild is,
 Kent in 't woud gevaar noch vreeze.
 - Maar zijn heldenziel is zachte
 Jegens al wat jong en lief is:
 't Vogeltje, zijn nest ontvallen,
 Raapt hij op, en spreekt het toe met
 Teëre woorden, aait en streelt het,
 Warmt het diertje met zijn adem
 Om in leven het te houden.
 't Wassend woud in al zijn weelde,
 't Zoet gezang der vele vogels,
 Treffen diep de ziele Siegfrieds,
 Wekken wondere gevoelens.
 Door de dreven loopt hij lustig,
 Blijde blikkend, zachte zinnend.
 Moede rust hij op den bodem;
 Dan weer levensvroo ontwakend,
 Luide zingend op zijn tochten,
 't Zonneglören gul begroetend,
 Dravend achter ree en herten,
 Worst'lend met den beer der wouden.
 Als hij in de woon moet werken⁺
 Staat hij stevig nevens Mimer;
 Smeedt het ijzer in de smidse,
 Dat de sprankels wijde spruiten,
 Storten als een starrenregen,

⁺Siegfried aan het smeden.

Lichtend 't groene bladgeleuter
 Vóór de smidse van den Neev'ling.
 Door den slag van Siegfried's hamer
 Dreunen heind' en verre d'echo's.
 't Lied dat uit zijn boezem bonsde,
 Hoort hij in het woud herhalen
 Bij het bonken op het aambeeld.
 't Is alsof hij door zijn smeden
 Meester wordt van 't woud der wereld;
 Of er wijd en zijd gesmeed wordt
 Om het aard'rijk t'onderwerpen,
 Door de macht van vuur en ijzer,
 Aan het kloek geslacht der Welsings.
 Door het zware werk der smidse
 Meende Mimer hem te temmen,
 Maar geen werk vermoeide Siegfried.

+ Mimer stak hem toe de stukken
 Van het zwaard, de gift der Goden.
 Mimer kon het nooit hermaken.
 Nijdig blikte de dwerg naar Siegfried,
 Ziet hoe deze haastig hamert,
 Wringt en vijlt en altijd voortwerkt.
 Balming, 't zware zwaard van Wodan,
 Door zijn vader eens gedragen,
 Zal weerom te voorschijn komen,
 Zuiver in de zonne schitteren,
 Siegfried heldenkracht verleen.
 Door het woud weerklinkt voortdurend
 't Lied op maatslag van het smeden.

+ Gloeiend glijden uit de haardsteê
 Felle vlammen, roode slangen,
 Dreigend alles te verslinden.
 Nooit zag Mimer zulk een vuurwerk,
 Hoorde nooit zulk krachtig kloppen.

+Mimer geeft Siegfried de
 stukken van Balming.

+Siegfried hersmeedt het
 zwaard.

Telkens als op 't stalen aambeeld
 Neerploft Siegfrieds zware hamer,
 Huivert Mimer in zijn harte.
 Stom staat hij als hij het staal ziet
 Glorend uit den gloed verrijzen.
 't Moest zoolang in ruste roesten
 't Godenzwaard dat hem deed zwichten.
 Siegfried laat het zwierig zwaaien;
 Vuur'ge kringen doet hij kronkelen
 Rondom zich met roode stralen,
 Wyl de bult'naar staat te beven.
 Siegfried spot met Mimers vreeze,
 Want hij kan den dwerg niet lijden,
 Wil hem spelend eens verschrikken.
 Met een slag van 't vreeselijk wapen
 Klieft hij 't aambeeld van den Neev'ling,
 Doet het in het diep verdwijnen,
 Heeft vermaak in 't vreemde schouwspel,
 Schatert schel het uit van vreugde.
 Doch opeens wordt hij weer ernstig,
 Boort zijn blik in Mimers oogen,
 Dwingt den sluwen dwerg te spreken,
 En de waarheid niet t' ontwijken;
 Want hij wilde nooit gelooven,
 Dat die dwergsmid was zijn vader.
 Mimer, vreezend voor zijn leven.
 Stamelt met gestokte stemme
 Zijn ervaren aan den jong'ling:
 - Sieglind, zegt hij, was uw moeder.[†]
 Hier in 't woud is zij gestorven
 Na den dood van dapp'ren Siegmönd,
 Koen in heldenkamp gevallen.
 Uwe moeder heeft de stukken
 Van zijn zwaard, een gift der Goden,

[†]Mimer zegt aan Siegfried
 wie zijne ouders waren.

Trouw bewaard; aan mij gegeven
 Om ze weer aaneeen te werken
 Voor haar zoon, die, wees geworden,
 Mij als vader zou aanvaarden...
 En de dwerg wou verder stotteren,
 Doch ontwaarde dat zijn woorden
 Bij den jong'ling woede wekten.
 - Leugen spreekt gij, looze dwergsmid!
 Riep hem Siegfried, hem bedreigend,
 Dat niet langer hij zou leven,
 Zoo geen waarheid hij wou spreken.
 Nu vertelde sluwe Mimer
 Hoe hij 't worst'len van den Welsing
 Met den jager afgespied had;
 Hoe een schitterende schildmaagd,
 Op een strijdros met een spere,
 Siegmoend was ter hulp gesprongen;
 Hoe toen Wodan uit Walhalla
 Nederdaalde; hoe hij Hoending
 Hielp den held ter aarde vellen;
 Hoe hij, Mimer, zat verholen
 In het woud, nauw ademhalend,
 't Vreeslijk vechten kon aanschouwen;
 Hoe hij Siegmoend plots zag vallen
 En het zware zwaard zag breken
 Door een zwenk van Wodans wapen.
 Hoe de jonge schoone schildmaagd,
 Ongehoorzaam aan de Goden,
 Wyl zij Siegmoend wilde helpen,
 Toen door Wodan zelf gestraft werd
 Om op aarde rond te zwerven,
 + Maar door kermen had bekomen
 Slappend op een rots te rusten,
 Rondom haar een vloed van vlammen,

+Mimer zegt waar de
 Walkure rust.

Tot een held haar zoude halen,
Die gevaar noch vreeze kende.
Alles wat hij wist zei Mimer,
Vreezend voor de woede Siegfrieds.

Siegfrieds heldentocht

SIEGFRIED luisterd' opgetogen
 Naar de woorden van den Neev'ling.
 Blijde blonken zijne blikken
 Toen hij hoorde dat zijn vader
 Niet een dwerg maar groot een held was;
 Toen hij hoorde van een jonkvrouw,
 Op een vuurrots ingeslapen,
 Waar een held haar zou bevrijden,
 Die gevaar noch vreeze kende.
 Hij zou willen zelf die held zijn.
 Want hij voelt daartoe de sterkte,
 Die er ligt in zijne leden,
 Die hem bruist door borst en aderen,
 Die zijn spieren spant tot daden.
 Hij wil reizen als een ridder
 Om zijn vaders dood te wreken.
 - Blijf hier, zegt de sluwe Mimer,
 + Ga niet, Fafner zou u dooden.
 - Fafner? Wie is Fafner? vraagt hij,
 Spottend met den angstigen dwergsmid.
 Mimer spreekt hem van een monster,
 Rijk aan goud en wond're schatten,
 Die geen mensch kan machtig worden,
 In een hol woont op de heide,
 Brult en vuur spuwt en de menschen

+Fafner, de geest van het kwaad.

Dood'lijk bang maakt, sedert eeuwen
 Angst en wee verspreidt ter wereld.
 Siegfried schiet in lustig lachen
 Los, verjaagt den loozen lonker,
 Die ontzet het struikbosch invlucht.
 Wakker vat de held het wapen,
 Dat hem even was ontvallen,
 Toen hij Mimer weg zag vluchten,
 Zwaait het zwaard in kronkelkringen.
 ***Blijde juichend, schallend zingend
 Trekt hij trotsch langs weg en dreven
 Van het welig wassend oerwoud.
 Reizend over berg en rotsen
 Hunkert hij naar heldendaden.
 Drieste wezens, wilde dieren,⁺
 Die den schrik der menschen waren,
 Zou hij zonder schroom vernielen.
 Al wie 't hoort spreekt zijnen lof uit.
 Lied'ren zingt men van zijn leven,
 Wat al wond'ren hij bewerkte,
 Overal, waar menschen wonen;
 Van den Rijn en zijne rotsen
 Tot de vlakke Noordzeestranden,
 Waar de stroomen samenvloeien
 Tot de wouden van het Noorden;
 Daar waar tusschen vloed en meren
 Sneeuw en ijs de bergen kronen.
 In het land der blonde helden
 Spreken prijzend alle monden
 Van den nooit verwonnen Siegfried,
 Sterksten boven alle sterken.
 Slechts nog Fafner moet hij vellen
 Om de wereld te bevrijden
 Van het wangedrocht der boosheid,

⁺Siegfrieds heldendaden.

Dat hij boud het hoofd wil bieden.
 En hij haast zich naar de heide,
 Gaat op zoek naar 't hol des draken.
 En na vele dagen reizens
 Komt hij aan een woestenije,
 Staat hij plots'ling op de plaatse
 Bij den kuil van 't kank'rig ondier,
 Dat ran ver hij hoorde huilen.
 Als 't den mensch zijn hol ziet naad'ren
 Spuwt het hem een golpe vlammen
 Tegen, brult zoo vreeslijk als de
 Donder, die door rotsen ratelt.
 Onversaagd trekt Siegfried op het
 Monster los;⁺ met éénen zwaardslag
 Strekt hij 't zielloos aan zijn voeten.
 Daar verscholen vindt hij schatten,
 Die het dier den menschen roofde:
 Ring der macht en wonderkappe,
 Milde gaven van de Goden,
 En het goud der Nevelingen,
 Opgehoopt bij moord en rooftocht.
 Lijf en leden wast hij zich dan
 Met het warme bloed des draken;
 Niemand zal hem kunnen kwetsen.
 Siegfried wordt een mensch te machtig;
 Blakend vloeit zijn bloed door d'aderen,
 Vaart als vuur door zijne leden;
 Spannend strekken zich zijn spieren.
 In zijn ziel welt godenweelde.
 En zoo trekt hij weer naar 't oerwoud,
 waar de lente heeft getooverd
 Met gestreel van zonnestralen.⁺
 Sterke Siegfried leert begrijpen
 Wat in 't woud de vogels zingen.

⁺Siegfried doodt den draak
en neemt zijne schatten.

⁺Siegfried begrijpt de taal
der vogelen.

't Leven lacht vol lust hem tegen.
Wonne wallemt door de wouden,
Liefde lacht in vogelliederen,
Zingt en zindert in zijn ziele.
Hooft hij ginds geen vogel kweelen
Zingen van een schoone jonkvrouw,
Welke slaapt rinds vele jaren
Op een berg, omringd door rotsen,
Uit dewelke vlammen vloeien,
Daar zoo lang lag ingeslapen,
Wachtend op den wakk'ren ridder,
Die gevaar noch vreeze kende?
Hij herinnert zich wat Mimer
Hem vertelde van een jonkvrouw.
Zonnige gloed blaakt in zijn blikken,
En een ongekend verlangen
Stroomt hem sterk door hoofd en harte,
Wijl hij op zijn strijdros Grani
Springt en als een schicht, geschoten
Door een reuzenhand, de ruimte
Klieft en wegrent naar de rotsen
Om de vrouw te gaan bevrijden.

Siegfried bevrijdt Brunhild

SIEGFRIED ziet van verre vlammen,
 Scherp als zwaarden, die ten hemel
 Zich verheffen, hoog, alsof zij wilden
 't Blauw gewelf door 't vuur verwoesten.
 Hij staat stil; hoort weer die stemme
 Van den vogel in de velden;
 Helder klinkt het hem in d'ooren:
 - Ginds, o wakk're zoon van Siegmoend,
 Slaapt de blanke zwanenjonkvrouw,
 Wachtend op den onverwinb'ren,
 Die haar uit den slaap wil wekken.
 Vaar maar door den vloed der vlammen,
 Koene, zegerijke Siegfried,
 Mannenmoed zal overwinnen.⁺
 *** Siegfried dringt nu tot den vuurgloed,
 Voelt geen haar zijns hoofds verzengen.
 Door de dalen dreunt zijn horen,
 In de verte klinkt zijn strijdkreet,
 Vlam en rook, die hem omringen,
 Houden staan, om hem te stikken,
 Doch geen lid zijns lichaams deren.
 Ongehinderd kan hij rijden
 Tot de ruggen van de rotsen.
 Hier zal hij de jonkvrouw treffen.

⁺Siegfried doorschrijdt het vuur.

Plots aan 't bonzen gaat zijn boezem,
 Wyl hij zoekt naar alle zijden.
 Zal hij niets of niemand vinden?
 Alles schijnt hier stow en stille,
 Als verlaten door het leven...
 ***Ligt daar niet een man te slapen,
 Uitgerust met schild en pantser?
 Siegfried schrijdt er onverschrokken
 Heen om hem terstond te wekken.⁺
 Als den krijger hij onthellemt,
 Ziet hij zachte wezenstrekken,
 't Lief gelaat van eene jonkvrouw
 In den lentebloei van 't leven.
 't Voorhoofd raakt hij met zijn ring aan....
 Eensklaps schiet de schoone wakker,
 Opent d'oogen, heft het hoofd op.
 Blonde lokken dalen golvend
 Langs de lelieblanke slapen,
 Langs de roode rozenwangen.
 En op Siegfried valt haar oogslag,
 Mild als 't malsche zonneglaren.
 Zuiver als de blik der bloemen,
 Glimt de lach om hare lippen
 En haar aanzicht zaligt Siegfried.
 En dan plots'ling met zijn wapen
 Snijdt hij los van hare leden
 't Schitt'rend pantser dat haar prangde.
 Stoer en statig rijst zij rechte,
 Glanst haar oog zoo helder, edel,
 Blijkt ontroerd op haren redder.
 In haar hand neemt zij den horen,
 Dien zij draagt, met drank der Goden,
 Heft hem hoog op 't heil des helden,
 Spreekt dan plechtig 't hoofd verheven:

⁺Siegfried bevrijdt de
jonkvrouw.

- Zij gegroet, o zalige zonne,⁺
 Daglicht, dat ons daalt in d'oogen
 Uit de hoogte van den hemel.
 Zij uw gloed een milde zegen
 Voor het werk van wakkere mannen,
 Die gevaar noch vreeze kennen.
 Heil u, Asen en Asinnen,
 Hooge wonend in Walhalla.
 Blick op aarde blijde neder,
 Geef ons raad en geef ons rede,
 Geef ons vrede en geef ons vriendschap;
 Levenslang geluk zij onzer!
 *** Nog een wijle blijft zij schouwen
 Naar den hellen wijden hemel,
 Waar het gouden licht haar toestraalt
 Uit het gloeiend oog van Wodan,
 En haar schoon gelaat doet schitt'ren.
 En dan richt zij weer haar oogen
 Op den held die haar bevrijdde,
 Houdt voor hem den vollen horen
 Met den goddelijken mede.
 En hij neemt hem uit haar handen,
 Ziet haar innig diep in d'oogen,
 Drinkt den zoeten drank der Goden.
 En hij zweert dat zij de vrouw is,⁺
 Die hij eeuwig zal beminnen
 En hij went haar zacht op 't voorhoofd.
 Onder eed ook zij getuigde,
 Dat zij, boven alle mannen,
 Hem als bruijom had verkoren,
 En hem nimmer zou verlaten.

⁺Brunhild groet het licht.

⁺Siegfried en Brunhild
 zweren elkander trouw.

Brunhild en Krimhild

Siegfrieds Rijntocht

FREIA gunde goede dagen
 Aan den wonderlijken Welsing
 In zijn burg der lage landen,
 Aan de zijde zijner Brunhild.
 Maar er blaakt' in Siegfrieds boezem
 Laaiend vuur:[†] de lust tot strijden.
 't Was alsof in zijne ziele
 Plots een vonk er was gevallen
 Van den fellen gloed, die neerstraalt
 Uit den Godenburg Walhalla,
 Waar de helden eeuwig kampen,
 Sneven, dock weer levend opstaan.
 Lijk een bloeme zucht naar zonne,
 Hijgde hij naar heldendaden,
 Droomde vaak van verre vaarten.
 Hij zou strijden, overwinnen
 Al wat hem zou weerstand bieden.
 Brunhild zag hem noode weggaan;
 Maar hij was niet te weerhouden.
 En zij wenschte naar de rotsen

[†]Siegfried voelt lust tot
reizen en strijden.

Weer te keeren, daar te rusten
 Tot haar Siegfried van zijn tochten
 Weer zou komen haar bevrijden.
 Hij voldeed aan haar verlangen,
 Voerde haar naar 't verre Noorden
 Weer ter plaats, die hem bekend was,
 Waar zijn oog haar eerst ontwaarde;
 En zijn hart begon te kloppen.
 En hij lei haar weer te slapen,
 Rakend met zijn ring haar voorhoofd.
 En zijn zwaard rukt' uit de rotsen
 Vlammen, die als wanders werden,
 Zich verhieven boven Brunhild.
 En daarna steeg hij te paarde,
 Keek nog om naar 't oord Waar Brunhild
 Als een bruid weer lag te wachten
 Op den bruijom die zou komen.
 Grani, 't strijdros voert hem verre
 Door de weiden, door de wouden,
 Varend over veld en wegen
 Over bergen, over beken,
 Over hei en heg en heuvel
 Naar den stroom, den eeuwig grootschen;⁺
 Naar den Rijn, welks groene golven
 Rust'loos ruischen langs de rotsen,
 Hoog bekranst met eikenkruinen.
 Op de ruggers van die rotsen
 Rijzen sterke ridderburgen
 Met hun tinnen en hun torens,
 Die het diepe dal beheerschen,
 Dreigend op de driesten neerzien,
 Welk' een aanval zouden wagen.
 *** Daar hoort hij van Gunther spreken,
 Gunther, koning der Burgonden,

⁺Siegfried aan den Rijn.

Die te Worrems weeld'rig hof houdt.
 Bij den dapp'ren jongen koning
 Woont zijn zoete zuster Krimhild,
 Door de harpenaars bezongen:
 Bloem der maagden in het Rijnland,
 Blond van lokken, blauw van oogen,
 Met den blanken hals der zwanen,
 En bevallig in gebaren,
 Edel kind van koning Gibich.
 Siegfried treks naar Gunthers burgslot;
 Grani voert hem hoog ten bergtop.
 Klimmend langs de kronkelpaden
 Op de helling, waar de druif rankt,
 Laat hij schel zijn horen schallen,
 Blijde galmen in het Rijndal.
 Op den toren van het burgslot
 Klinkt hem tevens 't welkom tegen,
 En de brug wordt neergelaten.
 Trotsch en traag rijdt door de poorten
 Siegfried, held der Nederlanden,
 Op zijn vurig ros gezeten.
 Ridders leiden hem ter zale,⁺
 Waar de koning op den troop zit,
 Jonge kamper, kloek en krachtig,
 Die, omhangen met zijn mantel,
 't Zware slagzwaard fier vóór zich houdt.
 Siegfried gaat voor Gunther buigen,
 En hij meldt zijn naam en afkomst.
 Gunther zegt hem dat zijn daden
 In het Rijnland lang bekend zijn,
 En hij groet den zoon der Welsings,
 Heet hem welkom op zijn burgslot.
 En hij wenscht in hoofdsche woorden,
 Dat hij moge fang zijn gast zijn
 Om hem gul en mild te vieren.

⁺Siegfried bij Gunther.

Krimhild

SIEGFRIED aan het hof van Gunther
 Schittert in de ridderspelen,
 In tornooien en boehoerden.
 Onverschrokken in het strijden,
 Kon hem niemand overwinnen.
 Door de zangerschaar bezongen,
 En bewonderd door de vrouwen,
 Bij het blaken harer blikken,
 Voelt zich Siegfried opgetogen.
 In die dagen ziet hij Krimhild
 Als zij eens verschijnt ter feestzaal,⁺
 Bloeiend in haar schucht're schoonheid
 En haar rijzige gestalte.
 Blozend blikst zij naar haar broeder,
 Die haar noodigt hem te naderen.
 En met gratievolle treden
 Komt nu Krimhild tot den koning.
 Groetend met bevallig buigen,
 Blijft z'een wijle staan vóór Siegfried.
 Deze voelt een zacht ontroeren
 Als haar blik zich in zijn oog richt,
 Zij daarna schroomvallig neerschouwt.
 Zij gaat henen met de vrouwen,
 Die tot haar gevolg behooren;
 Reeds haar harte klopt voor Siegfried.

⁺Siegfried ziet Krimhild.

Hare liefde, stil ontstoken,
 Voelt zij meer en meer nu vonken,
 Wen zij Siegfried zoo gevierd ziet
 Door de schoonst' en rijkste ridders,
 Die naar hare hand reeds dongen.
 Hij, die hare ziel deed zinderen,
 Is de held der Nederlanden.
 Steeds in haar verbeelding staat hij,
 Schitt'rend in zijn jonge jaren,
 In den glans van licht en leven.
 Hem alleen zal zij beminnen,
 Hem alleen haar harte schenken;
 Maar hij is wellicht verloofd reeds...
 Haar bestookt die vrees gestadig,
 Als zijn blik zoo koud haar toekijkt.
 Droevig denkbeeld, dat haar pijnigt,
 Dag en nacht haar nimmer loslaat.
 Fel onstuimig wordt haar streven.
 D'Asen roept zij luid ter hulpe.
 Om den held voor haar te winnen.
 *** In een droom verschijnt haar Freia
 Die haar zegt wie Siegfried liefheeft,
 Doch dat hij haar zou vergeten,
 Als zij wil een list verzinnen.
 Krimhild moet een drank bereiden
 Om zijn blikken te verblinden
 En zijn ziel te doen verzinken.
 Schoon zij 't Christi kruis omhelsd had,
 Toch aanroept zij thans de Goden,⁺
 Die haar vaad'ren eens vereerden,
 En verheft het hart tot Freia,
 Smeekt haar lang om Siegfrieds liefde,
 Zoekt naar zalvend zielelaven,
 Dat slechts Goden kunnen schenken

⁺Krimhild aanroept de
 Goden

Voor den brand in hare borste.
*** Meer nu nog met roem beladen,
Zal de ridder wederkeeren.
Hij versloeg de drieste Saksen,
Die steeds Gunthers gouw bedreigden.
Als zij hem op 't feest zal treffen,
Zal zij hem den beker bieden,
Dien hij zonder erg zal drinken.
Plotseling zal hij vergeten,
Waar hem vroeger eens zijn hart dreef,
Door den vuurgloed op de rotsen,
Toen hij Brunhild ging bevrijden.
Vrees'lijk was de wraak van Fricka
Op 't geslacht der wakkere Welsings,
Die als Goden wilden worden.
Straks de stoere held van Neerland
Zal aan Krimhild toebehooren,
Hij, de rijkst' aan roem der ridders,
Zij, de schoonste van de schoonen.
Gansch de wereld zal hen vieren;
Alle vorsten van het aard'rijk
Zullen voor hen beide buigen...
O! die droom maakt Krimhild dronken!

Feest aan het hof te Worms

IN de hooge ridderhalle
 Klinken kristallijnen harpen
 Bij den zang ter eere Siegfrieds,
 Door de skaldenrei gezongen.
 Ridders in hun rijkste drachten,
 Vrouwen in haar fijnsten feestdos
 Staan in kring rondom den Welsing.
 Siegfried, held der Nederlanden
 Wordt begroet door duizend monden
 Bij het schallen der bazuinen,[†]
 Uit de hand der schoone zuster
 Van den koning der Burgonden
 Neemt de held den gouden beker,
 Die met druivendrank gevuld is,
 Ledigt hem tot op den bodem,
 Ziende dankbaar neer op Krimhild,
 Die zoo statig daar vóór hem staat,
 Frisch en jeugdig in haar feestkleed.
 Schooner schijnt hem Gunthers zuster,
 Dan hij ooit een vrouw gezien heeft.
 Brunhild heeft hij, na het drinken,
 Van den hem geboden beker,
 Als betooverd, gansch vergeten.
 Allen zwijmelt hem vóór oogen.
 Niets meer mag hij zich herin'ren

[†]Krimhild biedt Siegfried den tooverdrank.

Van haar beeld en zijn belofte.
 Siegfried richt zich liefdedronken
 Tot den koning der Burgonden,
 Zegt hem dat hij zijne zuster
 Tot zijn gade zou begeeren,⁺
 Daar hij haar zoo innig lief heeft;
 Dat hij eerder niet zal heengaan
 Dan wen hij als bruid haar meêvoert.
 Gunther zal ze hem verleenē,
 Als hij hem dan ook wil bijstaan
 Om een jonkvrouw te bevrijden,
 Welke vele ridders roemen;
 Die, omringd door vuur en vlammen,
 Op de rotsen ligt te slapen
 In een nare streek van 't Noorden.
 Niemand kan haar daar bereiken,
 Zei zijn raadsman, ridder Hagen,
 Dan een held van 't ras der Welsings,
 Die het zwaard van Wodan erfde,
 Noch gevaar noch vreeze kende.
 Zulk een held stond nu vóór Gunther
 En hij vroeg de hand van Krimhild.
 Siegfried, die zich niets herinnert
 Van zijn vroeger heldenleven,
 Zou hem als een broeder bijstaan,
 Alles doen wat hij begeerde,
 Zelfs door vuur en vlammen varen.
 Daarop gaven zij den handslag.
 Siegfrieds huw'lijk was besloten;
 Siegfried, held der Nederlanden,
 Zou de man van Krimhild worden.

⁺Siegfried vraagt de hand van Krimhild.

De macht van den tarnhelm

SIEGFRIED rijdt met koning Gunther
 Naar de rots der wond're jonkvrouw,
 Naar den berg met zijnen vuurwand,
 Dien van verre zij zien vonken.
 Siegfried zal het vuur doorvaren,⁺
 In gedaante van vorst Gunther,
 Om de schoone bruid te werven
 Voor den koning der Burgonden.
 Door de macht van zijnen tarnhelm,
 Schat in Fafners hol gevonden,
 Kon van aanschijn hij veranderen
 Om de schoone maagd te schaken.
 *** Brunhild wachtte vol verlangen,
 Met den liefdegloed in 't harte,
 In haar zaligenden sluimer,
 't Wederkeeren van haar echtg'noot,
 Die haar eeuw'ge trouw beloofd had.
 Eenen horen hoort zij schallen
 Uit de bergen in de verte...
 Hevig klopt haar mannelijk harte,
 Teeder zwemt haar oog in tranen.
 't Is de klank van Siegfrieds horen.
 't Is zijn lied, dat luid en lustig
 Als voorheen weerklinkt, en altijd
 Nog in hare ziel zindert.

⁺Siegfried doorschrijdt opnieuw den vuurwand.

Daar begint de vlam te flakkeren,
 Zich om haar tot wand te heffen...
 Vóór haar oogen rijst een ridder.
 Siegfried is 't niet, die haar nadert![†]
 Bij 't aanschouwen van den schaker
 Slaakt zij kreten van ontzetting;
 Zij, die haren trouwen Siegfried
 Sedert lang geduldig wachtte.
 Heeft hij haar dan laf verlaten?
 Is 't een goochelspel der zinnen,
 Dat de klank van Siegfrieds stemme
 Haar gedurig in het oor klinkt?
 En zij grijpt haar schild en spere,
 En zij worstelt, doch uit wanhoop.
 Zij gevoelt haar krachten vlieden,
 Moet gedwee haar schaker volgen.
 Ach! zal zij in smart versmachten?
 Is het niet de wraak van Fricka,
 Dat die vreemde man tot haar kwam,
 Haar beschouwend als een schepsel?
 Waarom bleef zij geene schildmaagd
 In Walhalla, hoog bij Wodan,
 Verre boven aardbewoners?
 Waarom koos zij 't menschenleven,
 Waar zij bitter moet voor boeten,
 Dat haar stort in diepe droefheid?
 *** Aan het hof van koning Gunther
 Woonde d'overwonnen Brunhild,
 En daar zag zij haren Siegfried
 in 't gevolg des vuigen schakers,
 En verloofd aan dezes zuster.
 Neen, zij kan het niet gelooven
 Wat haar oogen hier aanschouwen:
 Hij, de stoere wakkere Welsing,

[†]Brunhilds ontzetting.

Onder eed aan haar verbonden.
 Zou hij haar niet meet herkennen?
 Smaad en smarten moet zij uitstaan,
 Ongekende folteringen.
 Neen! ze kan het niet begrijpen
 Hoe haar Siegfried had verlaten.
 En toch ken het feit niet falen;
 Daar moet zij het zien wóór oogen:
 Siegfried is verloofd aan Krimhild!
 Zooveel snoodheid dient gewroken.⁺
 Hevige haat wordt hare liefde.
 Gunther, dien zij niet beminde,
 Die om hare hand gevraagd had,
 Gunther, schoon hij haar geschaakt had,
 Had als ridder zich gedragen.
 En zij schenkt, om zich te wreken,
 Plechtig hem haar eed van trouwe,
 Zegt dat zij zijn vrouw wil worden.

⁺Brunhild denkt aan wraak.

Brunhild wordt Gunthers echtgenoot

IN den dom de klokken luiden,
 Klinken hel door 't schoone Rijnland.
 Vreugdezangen zingt de schare
 Bij het echtfeest dat gevierd wordt.
 Koning Gunther nevens Brunhild,
 Schitt'rend schoon als rijksvorstinne;
 En de held der Nederlanden
 Gaat met Krimhild naar het altaar.
 Feest is het te Worms, de Rijnstad.
 Op den toren waait de wimpel,
 Van de hoogten klinkt de horen
 Helder door het groene Rijndal,
 Laat een lied van vreugde schallen.
 Langs de rijen van de ridders,
 En van scharen schoone vrouwen,
 Stappen statig voort de paren
 In een weelde van gewaden,
 In het Oosterland geweven.
 Krachtig uit de mannenkelen
 Barst in bronsklank dan de kreet los:
 - Leve lange koning Gunther,
 Leve Siegfried, held der helden!
 *** Vele dagen duurde 't vieren

In de landen waar de Rijn vloeit.
 En de blijde mare meldde,
 Dat daar nooit zulk feest gevierd werd
 Door de rekken van het Rijnland.
 Eind'lijk was het tijd te scheiden,
 En de broeders zeiden vaarwel,⁺
 En elkaar de zusters zoenden;
 Jonge Krimhild hoogst gelukkig,
 Aan de zijde van haar Siegfried,
 Brunhild met den nijd in 't harte.
 Naar hun burg in 't schoone Santen
 Togen Siegfried en zijn gade,
 Leefden daar in vreugd en vrede.
 Elken dag, door God geschapen,
 Lachte hun de liefde tegen,
 Als de zonnestraal de bloemen,
 Die hem in het harte vangen...
 Maar dit mocht niet langer duren.
 Want te Worms in 't rijke Rijndal
 Was nu Brunhild ongelukkig,
 Schoon zij schitterend gevierd werd,
 En door allen hoog geprezen.
 Krimhild had haar heil vernietigd.
 't Wrange gift der booze wraakzucht
 Daalt nu diep in hare ziele,
 Stikt de stemme van 't geweten,
 Dooft der liefde laatsten sprankel.
 Loos heeft zij een list verzonnen,⁺
 Zal naar Worms het echtpaar lokken
 Om hen in 't verderf te storten.
 Van haar man heeft zij vernomen,
 Hoe hem Siegfried had vervangen
 Door de macht van zijnen tarnhelm,
 Toes hij haar als bruid ging werven.

⁺De gehuwde paren nemen afscheid van elkander.

⁺Brunhild lokt Siegfried en Krimhild in een valstrik.

Hoe was zulk een daad te plegen?
Was zij 't offer van het noodlot?
Die haar schaakte was dus Siegfried,
Siegfried zelf, haar stoere redder,
Om aan Gunther haar te geven.
Kon zoo iets bestaan op aarde?
Zijn de mannen zoo laaghartig?
Zeker had door lonk en listen
Krimhild Siegfried aangetrokken.
't Leed geen twijfel, meende Brunhild.
Krimhild was de schuld van alles;
Eens zou zij het bitter boeten.
Brunhilds geest verzoon een wreken,
Onmeêdoogend, onbarmhartig,
Wreed als elke vrouwenwreke,
Die geen held zelfs kan weerhouden.

De twee koninginnen

SIEGFRIED, vorst der Nederlanden,
 Door zijn zwager, koning Gunther,
 Op een steekspel uitgenoodigd,
 Keert naar Worms met zijn gade.
 Schitterend houdt het paar zijn intocht
 Op den burg in 't schoone Rijndal.
 Vreugd begroette nu dat weerzien
 Na het maandenlange scheiden.
 En de rijke ridderhalle,
 Die zoo lange bleef gesloten,
 Galmden weer van blijde tonen,
 Licht ontlokt aan zangersharpen,
 Die den minnezang beg'leidden.
 En het steekspel wordt bevolen;
 Ridders in hun wapenrusting
 Rijden trotsch en traag in 't strijdperk.
 En de schaar der schoone vrouwen,
 Jong en lief, als lentebloemen
 Bloeiend onder vensterbogen,
 Zien verrukt op 't kampen neder.
 In haar midden de vorstinnen,
 Koninginnen ook der schoonheid:
 Eed'le Brunhild, schoone Krimhild,
 Die om prijs haar gaden loven:
 + - Siegfried is de koenste kamper,

+ Strijd tusschen Brunhild en Krimhild.

D'eerste toch van alle ridders!
 Zoo sprak in vervoering Krimhild,
 Toen zij haren eed'len echtg'noot
 In zijn wapendracht aanschouwde.
 - Ja, zoo Gunther daar niet ware,
 Hij zou zeker d'eerste wezen,
 Voegde Brunhild haar met nijd toe.
 - Wil hem toch bewond'ren, sprak nog
 Schoone Krimhild, Siegfried toonend,
 Dat het menig man bemerkte.
 Plots door Brunhilds woord geprikkeld,
 Riep zij opgetogen verder:
 - Zaaft gij ooit zulk vromen ridder,
 Die nog nooit werd overwonnen?
 Brunhild sprak nu bittre woorden:
 - Was niet Siegfried Gunthers dienaar,
 Toen hij mij als bruid moest werven?
 Krimhild zei haar toornig tegen:
 - Liet mijn broeder dan geschieden,
 Dat ik zijnen dienaar huwde?
 Diep bedroeven mij uw woorden;
 Nooit was Siegfried Gunthers leenman,
 Nooit kwam hij een leen hem vragen!
 - Wie is het, sprak nijdig Brunhild,
 Die op d'eereplaats hier zetelt,
 Die ook d'eerste treedt ten tempel?
 ***Stilt' ontstond nu voor een wijle...
 Toen ontbrandd' in beider borsten
 Hevige haat en felle veete,
 Wyl inwendig Brunhild juichte.
 Krimhild riep haar, wit van woede:
 - Hier mijn man tot knecht vernederd!
 Morgen zal elk mensch het merken
 Wie er eerst ter kerk zal komen.

- Ga uw gang met uwe vrouwen,
Zeide Brunhild haar nog bitsig,
Dan ten minste zult gij toonen
Geene dienaress te wezen.

- Ja, dat doe ik, vast besloten;
Ook hier ben ik koninginne!
Riep geweldig Siegfrieds gade,
En verliet den kring der vrouwen,
Welke van ontroering rilden.

***Prachtig liet zich Krimhild tooien

Met haar schoonste hofsieraden,
Als geen vorsten ooit bezaten,
Met een praal van goud en paarlen
Uit den rijken schat van Fafner.
En de stoet der staatsievrouwen
Was gekleed in zuiver zijde,
Blinkend in de klaarste kleuren,
Glanzend in den gloed der zonne.

Schitt'rend trok die schaar ter kerke.⁺

Bij den ingang kwam ook Brunhild
Met gevolg van edelvrouwen.

Weerom barstten de vorstinnen
Bitter los in schamper schelden:

- Achteruit de dienaress!
Koninginnen gaan ter kerke
Immer vóór gewone vrouwen,
Riep tot Krimhild gramme Brunhild.

- Kunt g'u koninginne noemen,
Sprak nu spottend Gunthers zuster,
Gij, die eerst mijn man behoordet,
Vooraleer ge Gunther huwdet?
Siegfrieds arm heeft u omvangen!

- Dat zal Gunther zelf getuigen,
Wederprak getroffen Brunhild.

⁺De gang naar de kerk

- Geen getuigen heb ik noodig,
 Zei steeds zegevierend Krimhild.
 Zie, hier heb ik wel bewijzen:
 Kent gij dezen ring en gordel?
 Siegfried heeft u die ontnomen,
 Nadat gij met hem gestreden,
 En hij u had overwonnen,
 Toen hij u als bruid ging werven
 Voor mijn broeder, koning Gunther.
 En zij toonde deze dingen
 Met een spotlach op de lippen.
 Door die daad zoo diep verslagen,
 Weende Brunhild warme tranen,
 Zonk ineen van zure smarte.

***Op de trappen van den tempel
 Krimhild trad, het hoofd verheven,
 In den dom, met haren hofstoet,
 Waar zij trotsch haar blik liet weiden;
 Waar het orgel plechtig speelde
 Bij den zang der vrome scharen.
 't Hof van Gunther was in woeling.
 In 't geheim werd veel gefluisterd.
 Veelbeteek'nend spraken d'oogen;
 Menig mond ook bleef gesloten;
 Brunhild werd zoo diep vernederd.
 En van Siegfried, zoon der Welsings,
 Werd aan d'ooren veel gevezeld,
 Dat hij schuld had in de schande,
 Die het rijk in roering stelde.
 Zij, die zijnen val betrachtten,
 Juichten vurig om het voorval.

⁺ Hagen, dien men hiet de Tronjer,
 Uit 't geslacht der Nevelingen,
 Kwam toen zijne hulpe bieden

⁺Hagen treedt to voorschijn.

Aan de diep gekrenkte Brunhild
Om den schuld'ge streng te straffen.
't Snijdend woord van snooden Hagen,
Zwart van oog en zwart van ziele,
Viel als balsem op de wonde,
Die in Brunhilds harte bloedde.
Siegfrieds sterven zou de straf zijn.
En weldra zou hij zijn ontrouw
Jegens Brunhild bitter boeten.
Hagen kon van haar vernemen
Waar de held gekwetst kon worden,
Want dat zeide haar eens Siegfried.
***Toen hij met het bloed des draken
Zich het lichaam had gewasschen,
Was een lindeblad gevallen
Midden in den hals des helden.
Op die plaatse was hij kwetsbaar.
Daar getroffen zou hij sterven;
Daar zou Hagen Siegfried treffen!

Siegfrieds dood

De jacht in het Odenwoud

IN het oosten rijst de zonne,
 Lacht zoo lief'lijk d'aarde tegen.
 Leven brengt haar blik in 't loover
 Van het Odenwoud, dat sluimert
 In den milden dauw des morgens.
 Witte wasems, wattige wolkjes
 Stijgen uit de stille dalen.
 Duizendtallen diertjes dommelen
 Om de blaad'ren en de bloemen.
 Uit de klare vogelkelen
 Welt in trillers luid het leven.
 + ***Rijdend langs de rijzige boomen
 Trekt een statige stoet ter jacht uit:
 Ridders, ruiters, knapen, knechten.
 Lustig schalt de jagershoorn,
 Doet in 't Rijndal d'echo's klinken.
 En de woelige troep der honden
 Mengt zijn luide galmend blaffen
 Met het brieschen van de rossen.

⁺De jachtstoet.

In dien stoet van stoere ruiters
Konig Gunther rijdt de voorste;
Siegfried aan zijn rechter zijde.
Daarop volgt de rij der ridders
Aller burgen in de Rijngouw.
In de koele schaûw der boomen
Rijden zij het bosch nu binnen.
Helmen blinken, veders wuiven,
Paarden trappelen, wapens rinkelen.
Tromp en horen schetterend schallen,
Klinken dreunend door de dreven.
't Jachtgenot gaan zij genieten,
Wolf en beer en hert vervolgen,
En wedijv'ren in hun vlugheid.
Siegfried wordt door elk bewonderd
Als hij, 't vlugge ros berijgend,
't Wild verjaagt uit zijne schuilplaats.
Bloedig treft het ree de werpspies,
Die zijn hand behendig slingert;
En hij valt met blanken degen
D'ever aan, die hem bedreigde,
Strekt hem stervend aan zijn voeten.
Siegfried wordt de jacht niet moede,
Schoon de horen roept tot ruste.
Als de zon ter middaghoogte
Glanzend klimt, en hare stralen
Gloeiend in het loover neerschiet,
Trekt hij gansch alleene verder,
Tot een woudbeer hij ziet rennen,
Die naar zijnen kuil de vlucht neemt.
Op het zicht van 't ruige monster
Wipt de Welsing van zijn ros neêr,
Werpt zijn wapen en zijn schild weg,
Wil het roofdier levend vangen.

+ Als hij dichter is gekomen,
 Voelt hij zich des beren meester,
 En hij heeft wel lust tot lachen,
 Met den bruinpels wat te jokken:
 Nadert noesch het grimmig beertje,
 Tergt hem spelend met een takje,
 Tot het gram wordt, op hem toeschiet.
 Siegfried grijpt met ijz'ren armen
 't Roofdier duchtig bij de keel vast;
 Doch het slaat zijn klauwen woedend
 Om den hals des jongen helden,
 Tracht hem dicht tot zich te trekken
 En hem onverwijld te wurgen.
 Siegfried heeft den list geraden,
 Grijpt den beer bij zijne pooten,
 Vouwt ze kruiswijs op de borste,
 Klemt ze lijk in stalen klauwen,
 Duwt hem tegen eenen boomstam
 Tot hij macht'loos is geworden.
 En het licht der zonnig' oogen
 Van den Welsing maakt het monster
 Tam en willig; 't wijkt zijn blikken,
 Laat zich leiden waar hij heenwil.
 Aan een boom gaat hij het binden
 Met een touw van taaie boomschors,
 Tot hij 't speelsch met zich zal voeren
 Bij de jagers in gezelschap.

+ ***Al de gasten zaten neder
 Op den bont bemosten bodem
 Nuttend spijs en frissche vruchten.
 Toen zij Siegfried zagen komen
 Met den beer, dien hij aan band hield,
 Lachend, als een kind zoo lustig,
 Sprongen z'allen schrikkend rechte.

+Siegfried kampt met den
 beer.

+Het gastmaal in het woud.

Hij ging voort met jolig jokken,
Voert zijn vangst tot in hun midden,
Proest het uit van pret en vreugde,
Dat er niemand durft te naad'ren;
Bindt het dier aan eenen boomstam,
Waar 't zich uitstrekt om te rusten,
En de hand likt van de jagers,
Die allengskens nader treden.
Eind'lijk wordt de tocht hernomen.
Siegfried volgt de ridders verder
In hun rijden en hun rotsen
Door het wilde woud van Odin.

Siegfried wordt verraderlijk vermoord

MILDE moest met wijn men wezen
 Na 't vermoeien gansch den morgen,
 Riep tot Gunther vroolijk Siegfried,
 Toen hem spijs en vrucht gebracht werd,
 En hij nergens drank ontwaarde.
 - Spijzen kan ik u wel geven,
 Maar geen wijn is bij den voorraad;
 En dit schijnt de schuld van Hagen,
 Riep de koning, zich verschoonend,
 Dat geen teug hen konde laven.
 Hagen kwam met valsche vriendschap,
 Schudde Siegfried bij den schouder,
 Lachte valsch, en zei hem vinnig:
 - 'k Weet niet wijd van hier een bronne;
 Frisch en helder welt het water.
 Uit den bodem vloeit een vlietje,
 Door een lindeboom belommerd;
 Willen wij daarheen gaan drinken?
 Hagen bleef toen staan vóór Siegfried,
 Keek hem spottend, speelsch in d'oogen,
⁺ Als of hij hem uit wou dagen,
 Meenend dat hij zeer vermoeid was.
 Toen voer Hagen heftig verder:

⁺Hagen daagt Siegfried uit.

- Eens zei ons de wakk're Welsing,
 Dat hij d'eerste was in 't loopen,
 Koener zelfs dan in het kampen;
 Zoo hij ons dit nu eens zien liet?
 Siegfried werd het schertsen moede,
 Blikte Hagen diep in d'oogen:
 - Wilt gij, zei hij, u ontlasten
 Van dat schutsel op uw schouders,
 Van uw speer, uw schild, uw slagzwaard,
 Wagen wil ik wel den wedloop.
 Ik, bij 't rennen, houd mijn rusting,
 Welke nooit mij heeft gehinderd.
 Hoogst verwonderd zagen d'and'ren
 Hagen aan en lachten luide.
 Deze moest den strijd aanvaarden;
 Uitgedaagd had hij den Welsing.
 Hagen stelde zich naast Siegfried,
 Maakte zich tot loopen vaardig.
 En daar vloog de vlugge Welsing
 Met zijn pantser, schild en slagzwaard,
 Ver voorbij zijn medekamper,
 Langs de lanen naar de linde,
 Waar de frissche bronne bruiste.
 Warmteweelde zond de zonne
 Mild en machtig over d'aarde.
 Vreugdig zag hij 't water vloeien,⁺
 Kreeg hij lust tot gretig laven.
 Vóór den vorst wou hij niet drinken;
 Wachten zou hij daar op Gunther.
 Hagen zette zich ten gronde
 Toen hij moede bij de bron kwam.
 Siegfried werpt zijn zwaard en rusting
 Neder. Beide ridders blijven
 Eene wijl elkaar beschouwen,

⁺Siegfried bij de bron.

Stil en spraakloos, tot de koning
 Met zijn stoet kwam aangereden.
 Nu ontstond gewoel en leven;
 Maar intusschentijd had Hagen
 Siegfried's zwaard in 't bosch verborgen.
 Siegfried noodigt koning Gunther
 Aan de bron zich eerst te laven.
 Daarop buigt de vorst zich neder,
 Drinkt het water uit de welle,
 En na hem zou Siegfried drinken.
 ***Hagen stond hem af te spieden,
 Sloeg met loenschen lonk hem gade,
 Lijk de panter, die een prooi ziet.

⁺ Plots'ling springt hij toe op Siegfried
 Met zijn spies en treft den Welsing
 Scherp langs achter in den schouder
 Op de plaatse die hij kende,
 Dat het bloed hem in 't gelaat spritst.
 Woedend rijst de Welsing rechte;
 Maar hij vindt, o wee! zijn zwaard niet.
 Slechts zijn schild kan hij bereiken,
 Houdt het hoog in beide handen
 Om den laffen moorder Hagen
 Met een slag den kop te klooven.
 Zielloos zinkt hij echter neder,
 Opent nog een stond zijn oogen.
 't Is alsof een licht hem leidde;
 Blijkt verwilderd in de wijde,
 Stamelt stil den naam van Brunhild.
 Dan loost hij voor 't laatst den adem,
 Wilt het bloed uit zijne wonde
 't Bed van bonte bloemen roodkleurt,
 Die daar bij de bronnen bloeiden.
 Allen waren diep verslagen,

⁺Magen doodt Siegfried.

Stonden stom 't afschuw'lijk schouwspel
Aan te staren, zagen Gunther,
En z'ontwaarden op zijn wezen,
Dat die dood hem niet en deerde.
Hij was koning. Echter Siegfried
Was in 't rijk de eerste ridder,
En die ridder lag daar roerloos...
Hij alleen zou d'eerste blijven.

De rouw aan het hof

TREURIG trok de stoet ten hove,
 Toen de zonne zonk in 't westen,
 En de nacht haar glansen doofde,
 Met zijn sluier haar omsling'rend.
 Toortsen werden aangestoken
 Om door 't duist're woud te varen,
 En de weerschijn op de wezens
 Van de wallemende lichten
 Maakte 't uitzicht naar en aak'lig.
 Diep getroffen waren allen,
 Die aan 't hof van koning Gunther
 't Bloedend lijk van Siegfried zagen;
 Doch inwendig juichten and'ren,
 Die hem zijne macht benijdden,
 En sinds lang zijn val betrachtten.
 Allen zwegen over 't wraakwerk,
 Dat dien dag in 't bosch volbracht werd.
 Noch de vorst, noch zijn vassalen
 Lieten hunne klachten hooren.
 Niemand durfde Siegfried wreken,
 Noch de daad van Hagen wraken;
 Want men vreesde dezes slagzwaard,
⁺ Balming, dat hij had gestolen
 Met den schat, den ring, den tarnhelm,
 Die aan Siegfried eens behoorden,

⁺Hagen bezit het zwaard der
 Goden en den schat.

En nu Hagen machtig maakten.
 ***Siegfrieds lijk liet Hagen leggen,
 In vertoon op eene trede,
 Vóór de deur der Kemenate,
 Waar de vrouwen, die reeds rustten,
 Het des morgens zouden treffen.
 Toen nu Krimhild ging ter kerke
 Met haar schaar van edelvrouwen,
 Zag zij den geliefden gade
 Liggen op een doodenbare.
 Diep zonk zij in jammerklagen;
 En zij voelde hoe de wraakzucht
 Hier dat snoode werk volbracht had;
 En zij wierp zich neer op Siegfried,
 Barstend los in bange snikken.
 Met haar blanke handen hief zij
 Zorglijk Siegfrieds bleeke hoofd op,
 Dat met purper bloed bevlekt was.
 En zij zoende zachte 't voorhoofd
 Van den held, die daar ontzield lag.
 En dat voorhoofd was zoo koud nu,
 Dat zij huiverd' in haar harte,
 Wenschend nevens hem te sterven.
 ***En daarna ook hoorde Brunhild,
 Dat het werk der wraak volvoerd was,
 Juichend eerst in hare ziele,
 Dat zij Krimhild diep gekrenkt had.
 Maar toen zij den held zag liggen,
 Uitgestrekt en bleek en roerloos,
 Hem, dien z'eens zoo zeer bemind had,
 Zeeg zij neder aan zijn zijde,
 Weende treurig warme tranen.
 Eensklaps rees zij weder rechte,
 Staarde stom en wild ter wijde,

Rukte ruw aan kleet en haren.
Als door Wodans hand getroffen,
En, een prooi der diepste wanhoop,⁺
Vat zij aan den wand een wapen,
Boort het driftig in haar borste.
Zielloos zinkt zij op het lichaam
Van den man die haar bevrijdde,
Die gevaar noch vreeze kende.
Haat was niet zoo sterk als liefde
Bij de dochter van de Goden.

⁺Brunhild, wanhopig, pleegt
zelfmoord.

Siegfrieds uitvaart

IN de monden liep de mare,
Dat de dappere degen Siegfried
Plechtig zou gezonken worden.
Velen, die naar Worrems kwamen
Om den held een laatste hulde
Bij het gapend graf te brengen.
Langs de wegen liepen samen
Boer en burger uit de Rijnsgouw.
Stil en angstig zag men vezelen,
Koppen tot elkander nijgen.
Menig meende recht te raden,
Dat een moord hier moest gepleegd zijn
Op den grootsten aller helden.
Niemand durfde het te zeggen
Wat hem wichtig op het hart woog.
Door het dal de klank der klokken
Uit den dom te Worms, de Rijnstad,
Galmde dof en droef hen tegen.
Dichte drommen menschen drongen
Stadspoort, straat en stegen binnen,
Kwamen vroom ter kerk getreden,
Waar de zang der godgezalfden
Voor de zalighied der ziele
Traag en treurig toog ten hemel.
Woeling was er op de wegen

Toen de lijkstoet door de stad trok:
 Koning Gunther met zijn ridders,
 Rekken, knapen, wapenknechten.
 Koninginne Krimhild volgde,⁺
 't Zwartgesluiert hoofd gebogen,
 Schreiend, met beschroomde schreden,
 In den voorsten rang der vrouwen,
 Die met haar den held betreurden.
 Langs de wegen vele lieden
 Vormden eindelooze rijen
 Sprekend stond bij allen droefheid
 Op 't ontsteld gelaat te lezen,
 Toen zij Krimhild zagen treuren.
 In den stoet ging ridder Hagen⁺
 't Hoofd verheven, zonder rouwen
 Recht, alsof er niets geschied was.
 Onbeschaamdheid op zijn wezen,
 Tartte hij met trotsche blikken
 Allen die hem zuur bezagen.
 Menig oog dat vorschte, raadde
 Wie in 't woud den moord begaan had.
 En de schare toog ten tempel
 Waar het lijk des dapp'ren helden
 Op een baar ten toon gesteld was,
 En waarbij, sinds dag en nachten,
 Vrome broeders biddend knielden.
 Velen kwamen vóór den doode
 't Hoofd in diepen eerbied buigen,
 Deelden in de droefheid Krimhilds,
 Die bij Siegfried weenend waakte.
 't Waslicht spreidde zijne stralen,
 Spichtig als de punt der speren,
 Door de gangen van den tempel
 Op de baar, waarop de held lag,

⁺Krimhild in den stoet.

⁺Hagens houding.

Op het rouwgewaad van Krimhild,
 Op de schare, die daar schulde
 In den dom, opeengedrongen,
 Biddend zich ten bodem neerboog.
 Priesters zongen 't 'Dies irae',
 'Dag van gramschap', traag en treurig,
 Dat hun macht'ge mannenstemmen
 Met den klank der bronzen klokken
 Tot in 't diepst der zielen zonken.
 Daar, tot weenens toe, bewogen,
 Zaten velen na te denken
 Over 't broze lot van 't leven,
 Nietigheid der zingenuchten
 Bij de machtigsten der wereld...
 ***Toen de plecht'ge dienst gedaan was
 En het volk ter strate stroomde,
 Kwam met zijne ridders Gunther
 Tot bij Krimhild zijne zuster,
 Om in treurnis haar te troosten.
 Eensklaps rees de droeve rechte,
 Blikte vranc den vorst in d'oogen,
 Zei hem, zoo hij zulks gewild had,
 't Onheil haar niet zou geschied zijn.
 Hij zwoer haar dat hij geen schuld had
 In den dood van dapp'ren Siegfried.
 Maar zijn zuster sprak hem tegen:
 - Wie er schuldig is kan komen
 En hier vóór het lijk belijden,
 Dat zijn ziele is bezoedeld
 Door een moord, begaan uit lafheid.
 En zij blikte bleek naar Hagen,
 Die zich in 't gevolg des konings
 Achter and'ren zocht te bergen.
 Nu liet hem de koning komen;

En toen Hagen hier vooruittrad,
 Dicht tot bij de doodenbare,
 Zag men ongehoord een schouwspel:
 Siegfrieds wond' begon te bloeden,⁺
 Dat het bloed ten vloere vloeide.
 Elkeen raadde 't wonderteeken,
 Kon niet anders dan besluiten,
 Dat de moord'naar was ter plaatse.
 Diep een smartkreet slaakte Erimhild
 En de schare volks verschrikte,
 Toen zij Siegfrieds bloed aanschouwden.
 Hagen, ongevoelig, wendde
 D'oogen af van 't akelig teeken.
 Koning Gunther sprak tot Krimhild:
 - Neen, o droeve zuster, Hagen
 Was 't niet, die uw man vermoordde.
 Roovers in het bosch verborgen,
 Toen hij ver van ons verdwaald was,
 Hebben vast hem overvallen,
 En zijn lijk werd laat gevonden
 Door de jagers in het struikhout.
 Krimhild kon zich niet weerhouden
 Bij die leugentaal en lafheid.
 Krachtig kreet zij: - Deze roovers
 Staan hier stout bij mijnen doode;
 Dat zijt gij, gehate Hagen.
 Gij liet toe, gij, broeder Gunther;
 Gij hebt schuld in wat geschiedde.
 Beide waart gij boos en nijdig
 Over Siegfrieds heldendaden;
 Daarom hebt gij hem doen sterven.
 Toen het volk die tale hoorde,
 Welke Krimhild man'lijk voerde,
 Steeg gemurmel uit de monden.

⁺Siegfried wondte bloedt in
 Hagens aanwezigheid.

Enk'len wilden Siegfried wreken,
 Doch de droeve hield hen tegen.
 En zij trad nog eens vóór Hagen
 En voor haren broeder Gunther,
 Galmde 't uit met sterke stemme,
 Met de hand gericht ten hemel:

⁺ - Gij, mijn broeder; gij daar, Hagen
 Hebt uw riddersnaam bezoedeld
 Door den laffen moord mijns gaden.
 Ridders kunt gij niet meer heeten.
 's Ridders naam zij rein en vlek'loos!
 Bloed kleeft eeuwig op uw handen,
 Bloed der onschuld, laf vergoten,
 En dat bloed roept wraak ten hemel.

***En de priesters en de schare
 Stonden stom en diep verslagen,
 Traden spraakloos uit den tempel.
 Siegfrieds lijk bleef lang nog liggen
 Bij den schemerschijn der kaarsen.
 Krimhild weende warme tranen,
 Uitgestrekt bij 't lijk, ten gronde.
 En intusschen op het burgslot
 Brunhilds lijk werd stil begraven,
 Daar het niet ter kerk gebracht werd
 Voor de zegening des priesters.

⁺Krimhild beschuldigt
 Hagen en Gunther.

Krimhilds wraak

Koning Ettels bruidwerving

KRIMHILD droeg gelaten 't noodlot,⁺
 Dat door bloedig wreede slagen
 Hare ziel zoo zwaar gewond had.
 Innig treurde z'over Siegfried,
 Sprak geen woord tot haren broeder,
 Noch tot Hagen, zijnen raadsman.
 Nooit ging zij terug naar Santen,
 Waar met Siegfried zij gewoond had;
 Spaarde zich het droef herdenken
 Aan een leven louter liefde,
 Daar ter woning hunner weelde;
 Bleef in 't land van hare vaders,
 Zat alleen met hare treurnis
 Op den burg van haren broeder,
 Sloot haar harte voor al 't schoone,
 Dat het Rijnland gaf 't aanschouwen.
 ***Aan de hoven werd verkondigd,
 Dat de vrouw van koning Ettel,
 Vorst der Hunnen, was gestorven.

⁺Krimhilds droefheid.

Krimhild had men hoog geprezen
 Als een koningin, die waardig
 Nevens hem ten troon zou zitten.
 En hij zond zijn beste ridders,
 Rijk getooid, met veel geschenken
 Naar het land van koning Gunther
 Om die eed'le bruid te werven.
 Gunther, koning der Burgonden,
 Liet het aanbod zich gevallen.

⁺ Hagen echter was getroffen
 Toen het nieuws hem kwam ter ooren,
 Doch hij liet niet 't minste merken.
 Aanstands tracht' hij dit den koning
 Af te raden, liet hem hooren,
 Dat hij zulks eens zuur zou boeten,
 Zoo dat huwelijk geschiedde.
 Toen de ridders dan bij Krimhild
 Met vorst Ettels boodschap kwamen,
 Moest haar antwoord hen ontgooch'len,
 Wijn de droeve 't aanbod afwees,
 Zeggend dat haar eerste huw'lijk
 Haar in 't ongeluk gestort had.
 Hagen juichte, bij het hooren,
 Diep inwendig in zijn wezen,
 En hij had met welgevallen
 Nu de vreemden zien vertrekken.
 Doch de ridder die hen leidde,
 Rudiger, de hoofsche markgraaf,
 Had beloofd aan zijnen koning
 Niet ten hove weer te keeren
 Zonder Krimhild, Siegfrieds weduw.
 En hij vraagde koning Gunther
 Of hij nog met haar mocht spreken.
 Hagen wilde dit vermijden,

⁺Hagen vermoedt Krimhilds
 wraak.

Doch de koning was gewillig,
 Wetend wel dat eene weig'ring
 't Antwoord zijn zou van zijn zuster.
 En de schoone hoofsche hoov'ling
 Stelde Krimhild klaar vóór oogen,
 Hoe zij hoog gevierd zou worden
 Aan het hof van koning Ettel;
 Hoe haar leed zij zou vergeten
 Aan de zijde van een echtg'noot,
 Die haar dienaar zoude wezen
 Naar d'aloude ridderwijze.
 Traag, met nadruk, zeide Krimhild;
 - 'k Wil uw aanbod wel aanvaarden,
 Zoo gij, ridder, wilt beloven,
 Zonder dralen, hoog en heilig,
 Mij, als ik het vraag, te wreken
 Op degenen, mij die hoonen.
 En de ridder zei haar plechtig,⁺
 Dat een markgraaf van Bechlaren
 Nooit in zijnen plicht gefaald had.
 En hij zwoer op wat was heilig,
 Dat hij haar zijn woord verpandde.
 ***Rudiger verliet het Rijnland
 Met een bruid voor zijnen koning.

⁺Rudigers belofte.

Krimhild verzint wraak

ZEVEN jaren zat reeds Krimhild
 In het verre land der Hunnen
 Als vorstinne nevens Ettel,
 En zij dacht nog steeds aan Siegfried,
 Heele dagen, halve nachten,
 En het denkbeeld hem te wreken
 Niet een enk'len stond verliet haar,
 Woeld' in haar en woedde vreeslijk,
 Groeide haar in zin en ziele.
 't Oogenblik dacht zij nu gunstig,
 Na zoovele jaren wachtens,
 Om geen erg meer te verwekken.
 Door haar gade, koning Ettel,
 Zou zij plechtig laten nooden
 Koning Gunther met zijn edelen
 Op een feest te hunner eere.
 Ridders reisden naar het Rijnland
 Met die boodschap voor den koning.
 Blijde werden zij verwelkomd.
 Koning Gunther en zijn hofstoet
 Zouden hen bij Ettel volgen.
 Hagen, die de reis ontraadde,
 Sprak niet dan van list en leugen.
 - Zoo gij bang zijt, blijf dan hier maar,
 Zeiden Giseler en Gernot,
 's Konings jonge dappere broeders.

- Bang ik, Hagen? Neen, geen koener
 Dienaar van Burgondie's koning
 Rijdt naar Ettel met den stoet meê;
 Maar gij zelven zult gevoelen,
 Hoe die tocht, dien wij aanvaardden
 Recht ons naar 't verderf zal richten.
 Daarop lachten 's konings broeders,
 Volker ook, de vroede speelman,
 Dankwaart, de geprezen ridder
 En een schaar van stouten rekken,
 Nevens vele wapenknechten.
 Toen zij aan den Donau kwamen,
 Hagen liet door watervrouwen,
 Spelende Nixen, die er baadden⁺
 Wat te wachten stond voorspellen.
 D'eene zei dat bij vorst Ettel
 Groote eer hun zou geschieden.
 D'ander riep: uw uur is nakend;
 Geen van u zal wederkeeren.
 En zij lonkte, lachend, spottend
 En verdween in 't koele water.
 Hagen rilde. Hij gevoelde,
 Dat hij nooit zijn land zou weerzien,
 Dat zich Krimhild wreed zou wreken.
 Met den stoet reed hij nu verder
 Zonder nog een woord te wagen,
 Denkend aan den rit der dooden,
 Die door d'and'ren niet vermoed werd.
 Toen bij Rudiger zij kwamen
 Op zijn burgslot aan den Donau,
 Waar als vorst hij hoog gevierd werd,
 Werden feesten veel gegeven,
 Op het burgslot van Bechlaren,
 Gul ter eere van de vreemden.

⁺De voorzegging der
 watervrouwen.

Daar verbleven zij vier dagen,
En een broeder van vorst Gunther,
Giselher, werd daar verloofde
Van des burgheers jongste dochter,
D'allerliefste Didelinde,
Die voor Hagens aanzicht beefde.
Als het viere was ten einde,
Rudiger reed verder mede
Met de mannen van vorst Gunther;
Schoone, schitterende schare,
Die daar heentoog, langs de wegen
Van de weidsche Donaulanden,
Naar het rijk van koning Ettel.

De Burgonden bij koning Ettel

AAN het vorstenhof der Hunnen
 Werden vriend'lijk zij ontvangen.
 Krimhild zag met gretig' oogen
 Hare broeders en bekenden
 Uit het schoone Rijnland weder;
 Doch haar blik zocht daad'lijk Hagen.
 Vurig wachtte zij den stond af
 Waarop deze zou vergelden,
 Dat hij Siegfried bracht om 't leven.
 ***Vele vorsten kwamen samen
 Aan het hof van koning Ettel,
 Ridders uit de rijkste landen:
 Diederik van Bern, de dapp're,
 Hildebrand, zijn wapenmeester,
 Wijd bekend aan alle hoven,
 Waar zij roem en rijkdom troffen.
 Toen zij Hagen hier ontwaarden,
 Kwamen zij tot hem en zeiden
 Stille, dat het niemand hoorde:
 - Wie heeft u die reis geraten?
 Krimhild denkt nog steeds aan Siegfried.
 Toen zei zwarte Hagen spottend:
 - Dooden komen nimmer weder⁺

⁺Hagen tart het gevaar.

Ons bestaan op aarde storen.
 Nauw had hij dat woord gesproken,
 't Woord dat Krimhild ook gehoord had,
 Of zij keert zich omme, komt dan
 Rechte tot bij ridder Hagen,
 En zij vraagt hem wat hij meëbrengt
 Als geschenken uit het Rijnland.
 Spottend luidde weer zijn antwoord:
 - Met mijn zwaard en schild en pantser,
 Had ik al genoeg te dragen.
 En dat antwoord mist zijn doel niet.
 Met gestokte stem vraagt Krimhild:

⁺ - En de schat der Nevelingen,
 Waar houdt gij hem thans verborgen?
 Hagen zei, haar zuur beziende:
 - In den Rijn ligt hij te rusten,
 Zeker daar voor goed verzonken.
 Laten wij dien schat niet schenden;
 Niemand zal hem daar gaan nemen.
 Krimhild kon nu nauw haar kalmte
 Voor d'aanwezigen bewaren.
 Vriend'lijk raadde zij de ridders
 Hunne wapens neer te leggen
 Om de feestzaal in te treden.
 Hagen, Dankwaart, speelman Volker,
 Vreezend wat er kon gebeuren,
 Wilden 't wapen niet ontgorden
 En verlieten 't hof des konings,
 Gingen hunne knechten halen.
 Onweer wies er in de wolken,
 Dat geweldig zoude woeden.
 Toen het feest volop aan gang was,
 Kwam hem Krimhild weder vinden;

⁺ En zij zag aan Hagens zijde

⁺De schat der Nevelingen.

⁺Krimhild ziet dat Hagen
Siegfrieds zwaard draagt.

Siegfrieds slagzwaard, Balming, blinken.

En haar leed was onuitstaanbaar.

Trotscher sprak zij nu tot Hagen:

- Wie heeft u hier uitgenoodigd?

- Mij, o niemand; waar mijn meesters

Zijn moet ik, hun dienaar, wezen.

En in woede zei toen Krimhild

Met misprijzen in haar stemme:

- Weet ge wel, o ridder Hagen,

Dat ik in mijn hart u hate,

Hagen, gij die Siegfried dooddet,

In uw lafheid hem vermoord hebt,

Hem niet durvend uit te dagen.

- Ja, dat deed ik, zeide Hagen,

En het zal mij nooit berouwen;

Hij ontving verdiende straffe

Voor zijn ontrouw jegens Brunhild.

Wie zich wreken wil, ik sta hier.

Krimhild riep toen tot de rekken,

Die in haar nabijheid stonden;

- Hoordet gij hoe hij mij hoonde;

Straft terstond dien snooden snoever.

Maar geen ridder die er roerde,

Vol ontzag voor de Burgonden,

Dapper tot den strijd besloten,

Zoo ter plaats hij uit moest breken.

Hagen ging te zaam met Volker

In de feestzaal bij den koning,

Want hij voelde wat zou volgen.

Daar zat Ettel met zijn gasten

Aan den rijk versierden feestdisch:

Gunther, Giselher en Gernot

Rechts van hem in zetels, nevens

Die van Berne en Bechlaren,

En een rij van and're ridders,
 Bloem des adels in de wereld.
 Gunther wist niet wat gebeurd was
 Tusschen Krimhild en de zijnen,
 En hij zou van Hagen hooren
 Wat gevaar hen daar bedreigde.
 Toen de feestdag was ten einde
 Werden vele vreemde ridders
 Heengeleid ter hooge halle,
 Waar zij nachtrust zouden vinden.

⁺ Hagen toen en Volker waakten
 Aan de deur tot als het daagde.
 ***Beiden stonden daar als beelden,
 Stil en stom, versteende reuzen,
 Heldengestalten met hun zwaarden,
 Die in 't donker stralen schoten.
 Toen de sterren lieflijk pinkten,
 Volker liet zijn vedel halen,
 Speelde zijne schoonste liederen
 Tot zij, die de ruste zochten,
 Zacht daardoor nu slapen konden.
 En toen nam hij weer zijn wapen.
 Stelde zich ter zij van Hagen.
 En zij stonden daar weer roerloos
 Als te voren, uur na uren,
 In den donk'ren nacht te waken.
 Helmen zagen z' in de verte,
 Die zich heen en weer bewogen,
 Nu en dan, in schemerschitter,
 Tusschen struikgewas en stammen,
 En als schimmen dichter kwamen.
 Plots'ling stonden zij strijdvaardig;
 Niemand durfde hen te naad'ren.
 Volker legde toen zijn zwaard neêr,

⁺Hagen en Volker, de
 speelman, waken aan de
 poort.

Roepend tot de schimmen spottend:
- Foei, gij, mannen, die in 't slapen
Uwe gasten wilt vermoorden...
Gaaf aan uwen hoofdman melden
Hoe gij hier door ons onthaald werd.
En de helmen gingen henen,
Scheem'rend flauw nog in de verte,
En verschenen niet meer weder.

De strijd tusschen Burgonden en Hunnen

VAN den top op elken toren
 Krijgers, die door krachtig stooten
 In de trompen 't steekspel meldden
 Daar ter stede bij den koning.
 Galmend golfde door de bergen
 En de dalen aan den Donau
 't Bronzen lied der krijgsbazuinen.
 Nu zocht Krimhild, tuk op wrake,
 Bij de strijders eenen ridder,
 Die met Hagen zich kon meten,
 En hem in het krijt zou krijgen
 In een kamp op dood of leven.
 + Diederik, de held van Berne,
 Trachtte zij voor zich te winnen,
 Doch hij zei, dat hij geen vreemden,
 Aan des konings hof genoodigd,
 In het strijdperk wilde roepen
 Om er vriendenbloed te storten.
 And'ren volgden ook zijn voorbeeld.
 Aangewakkerd door haar woede,
 Ging zij toen tot Ettels broeder,
 Blödel, den zoo wakk'ren ridder,
 Hem belovend vele schatten,

+Diederik van Berne.

Vorstenrijk en koningskrone,
 Zoo bij Hagen konde treffen.
 Maar het steekspel was intusschen
 Op het hofplein afgeloopen.
 Op bevel van koning Ettel,
 Onder 't luiden van de klokken,
 Bij den juichtoon der bazuinen
 Toog de ridderschaar ter feestzaal,
 Waar een koningsmaal gereed stond.
 Ettel troonde nevens Krimhild,
 En hij toonde daar met trotschheid
 Jongen Ortlieb, 't lieve zoontje,
 Dat hem Krimhild had geschonken.
 En hij vroeg aan zijnen zwager,
 Koning Gunther der Burgonden,
 't Kind naar 't Rijnland meê te voeren
 Om tot ridder op te leiden.
 Hagen, grimmig, zei dat 't zoontje
 Voor die groote reis te zwak was,
 Niet in leven zoude blijven.
 Koning Ettel, door die woorden,
 Werd in zijnen trots getroffen.
 Blakend was zijn borste binnen,
 Liet uitwendig toch niets blijken.
 En zijn mannen, die 't bemerkten,
 Wilden Hagen ruw berispen;
 Maar de koning hield ze tegen.
 Allen zaten aan den feestdisch.
 Enkel Dankwaart met zijn rekken
 Hield zich buiten op zijn hoede,
 Want zij vreesden weer een aanval,
 Die zich ook niet lang liet wachten.
 Blödel daagde met zijn knechten⁺
 Om de vreemden 't overvallen.

⁺Hunnen en Burgonden
 raken in strijd.

Wild rukt 't volk van Ettels broeder
 Op de wachtersschaar van Dankwaart.
 Tien zij waren tegen éénen,
 Doch zij hadden sterk te strijden.
 Velen vielen door de slagen
 Van de rekken uit het Rijnland.
 Overmand, na zwaar vermoeien,
 Moesten dezen 't laten liggen.
 Dankwaart nu, hun dapp're hoofdman,
 Vliegt in aller haast ter feestzaal
 Bij den koning en zijn gasten;
 Roept geweldig aan den ingang,
 Dat de zaalgewelven galmen:
 - Wapenbroeders, al mijn mannen,
 Wakkere wachters, zijn gesneuveld,
 Werden aan mijn zij doorstoken,
 Woedend maar wanhopend strijdend.
 Broeders, wreekt hen op verraders!
 ***Hagen, toornig als een tijger,
 Springt nu rasch van tafel rechte,
 Grijpt zijn zwaard en roept tot Dankwaart
 Niemand uit de zaal te laten,
 Sterk de voorpoort te bezetten,
 Alle wegen te bewaken.
 Iedereen was zeer verslagen,
 D'een zag d'ander diep in d'oogen,
 Doch bleef spraakloos van ontzetting.
 Spijtig spottend riep nu Hagen
 Tot de vorsten aan de tafel:
 - Drinken wij op 't heil der liefde;
 Zoo betalen wij den wijn hier.
 + En hij sloeg wild met zijn slagzwaard
 't Hoofd af van den jongen Ortlieb,
 Dat het viel voor 's konings voeten.

+Hagen doodt den zoon van
 Krimhild.

Krimhild gilt het uit van smarte,
 Heft de handen in de hoogte,
 Slaakt een wreeden kreet van wrake.
 ***Toen begon een woedend worstelen
 In de halle tusschen Hunnen
 En Burgonden, volk en ridders;
 Kappen, kerven, ongenadig,
 Op wat wilde weerstand bieden.
 ***'t Bloed ligt op den vloer in vlekken,
 Rood en rookend, baant zich beken,
 Stijft en stolt, verft wand en wapen,
 Kleed en rusting van de rekken.
 Diederik van Berne leidde
 Met een tiental trouwe ridders
 In het heetste van het kampen
 Koning Ettel, vrouwe Krimhild,
 En des konings staatsiedamen
 Ongedeerd, behouden buiten.
 Binnen holde voort het strijden.
 Overhoop de lijken lagen
 Opgestapeld. Sommigen stonden
 Recht te sterven in de zale,
 Waar zij nog geen uur geleden,
 Vreugd bij spijs en spel genoten;
 Waar gejuicht werd en gejubeld
 Door den gunner en zijn gasten.
 Weinig Hunnen bleven over
 Na die schromelijke slachting.
 Gunther, Hagen en hun mannen
 Hielden plots'ling op te houwen
 Om hun helmen vast te hechten,
 Verschen moed in rust te rapen.
 En zij lieten Ettel vragen
 Buiten hen te laten komen

Waar de lucht hen zou verfrisschen.
 Krimhild wilde toen haar broeders
 Met hun volk in vrijheid stellen,
 Zoo zij Hagen wilden afstaan
 Om tot gijzelaar te dienen.
 Koning Gunther, trouwe ridder,
 Weigert 't aanbod zijner zuster;
 Want hij wist wat Hagen wachtte.
 Zij besloten voort te vechten
 Tot den laatsten tocht huns adems,
 Duur hun leven te verkoopen.
 Andere krijgers, versche krachten
 Daagden op tot hulp der Hunnen.
 Krimhild toen in toorn ontstoken,
 Gaf bevel opdat de vlammen
 't Werk der wraak voltrekken zouden.
 En weldra stond heel de halle
 Gloeiend heet, in lichter laaie,
 Dat wie streed er moest verstikken.
 Na hun heldenstrijd, in wanhoop,
 Meenden zij te moeten sterven.
 Om hun eigen hart te heelen
 Dronken zij, als laatste laving,
 't Bloed van die daar zielloos lagen;
 En zij konden, man'lijk, moedig
 't Nare van den nacht nog uitstaan
 Tot in 't oosten rees de morgen,
 En zij 't zonlicht nog eens zagen,
 Blij dat zij 't aanblikken mochten
 Nog een laatste maal in 't leven.

De laatste strijders

TOEN de Hunnen hen ontwaarden,
 Die zij al bezweken meenden,
 Omgekomen in de vlammen,
 Werd een aanval weer bevolen;
 Maar geen enkel wilde 't wagen,
 Niemand had den moed met mannen
 Daar den vijand aan te vallen,
 In de puinen, die nog rookten.
 Na die redding, eer- en roemvol,
 Hield men hen voor onverwin'lijk.
 Ieder werd met vrees bevangen
 Als hij hoorde van die helden,
 Vaardig tegen vuur en ijzer.
 Krimhild wendde zich nu weenend
 Eerst tot Rudiger, den ridder,
 Door zijn zwaard met roem beladen;
 Doch hij weigert. 't Viel hem pijnlijk,
 Zei hij aangedaan tot Krimhild,
 Moeten vechten tegen vrienden,
 Vrome ridders uit het Rijnland,
 Die hij op zijn burg onthaald had;
 Tegen Giselher, den jonker,
 Die, verloofd met zijne dochter,
 Dra zijn schoonzoon zoude worden.
 Doch de koningin der Hunnen
 Hield nog aan en zei hem ernstig,⁺
 Dat hij eens zijn woord gegeven,

⁺Krimhild herinnert Rudiger
aan zijn eed.

Toen hij haar als bruid ging werven.
 - Daarin mag geen ridder falen,
 Zei ze, hem in d'oogen ziende.
 Rudiger nu waagt geen woord meer;
 Geeft bevel aan zijne mannen,
 Rukt ter zaal, waar wand en zuilen,
 Naakt en naar, alleen nog rechtstaan.
 Gunther meende met zijn mannen,
 Dat de koene ridder hulp bracht,
 Hij, die zijn verwant zou worden.
 Moed daalt hem daardoor in 't harte,
 Die, helaas! niet lang mocht duren.
 Rudiger spreekt hem zijn spijt uit;
 Maar zijn woord moet hij gestand doen,
 Dat hij Krimhild had gegeven,
 Lange jaren reeds geleden,
 Gunther en zijn trouwe ridders
 Bieden hem hun hoofdsche groeten
 Voor den kamp, die gaat beginnen.
 Hagen roept hem dat zijn schild brak,
 Dat hij niet meer voort kan strijden,
 Vraagt een ander hem te geven.
 Dat gebeurde zonder dralen.
 ***Weder neemt de strijd een aanvang,
 Woedde feller dan voor dezen.
 Rudiger viel neer, geslagen,
 Op denzelfden stond als Gernot.
 Vurig hadden zij gevochten
 Tegen Hagen en zijn koning.
 Den Burgonden bleef de zege,
 Die hun weer wat ruste gunde.
 Snel verspreide zich de mare,
 Dat de markgraaf van Bechlaren,
 Rudiger, de trouwste leenman
 In het koninkrijk van Ettel,

Door de vreemden werd verslagen.
 Diederik vernam de tijding,
 Dat zijn beste vriend gesneuveld;
 Hij ontvlamde fel in woede.
 Plotseling met zijnen leenman
 Hildebrand, den besten kamper
 Van het koninkrijk der Goten,
 Maakt hij zich tot vechten vaardig.
 Gunther zag verbaasd met Hagen
 Hoe de sterke held van Berne
 Tot het kampen zich bereidde.
 Beiden bonsde toen het harte,
 Brandend van het heete strijden.
 Toch ontzonk hun nog de moed niet.
 Hagen riep dat hij niet bang was,
 Schoon de zijnen al gesneuveld,
 Twee alleen nog overbleven.
 Streed hij niet met Siegfrieds slagzwaard?
 Diederik verzocht ze beiden,
 Daar hij medelijden voelde
 Met die tot den dood vermoeiden,
 Hunne wapens neer te leggen,
 Hun belovend dat zij veilig
 Naar hun rijk dan mochten keeren,
 Dat hij voor hun leven instond.
 Hagen weigert, wil niet wijken
 Vraagt aan niemand om genade,
 Zelfs niet aan den held van Berne;
 Nimmer zal men hem verneed'ren...
 ***Thans de laatste strijd, gestreden
 Tusschen vier beroemde ridders.⁺
 Wie zal nu den kamp hier winnen?
 Hevig, woedend zooals leeuwen,
 Willen zij elkaar te lijve.
 Zwaarden blikk'ren als de bliksem;

⁺De laatste strijd.

Slagen ploffen op de pantsers,
 Dat de zaalgewelven dreunen,
 Dat de ringen en de spangen
 Ratelend aan stukken springen.
 Hagen dan, in 't heetste kampen,
 Krijgt een slag zoo hard en hevig,
 Dat de hand verlamd hem neervalt,
 Hij, verschrikt den vijand aanblijft,
 Als zag hij den dood vóór oogen.
 Diederik werpt plots zijn schild weg
 En zijn wapen, valt op Hagen,
 Grijpt hem vast met beide handen,
 Draagt hem macht'loos uit het strijdperk,
 Vraagt bij Krimhild om genade,
 Leggend hem vóór hare voeten,
 Gaat dan snel terug naar Gunther,
 Die met Hildebrand nog kampte,
 Grijpt ook hem aan, ongewapend,
 Doet hem vóór den koning komen.
 Diederik verlangt het leven
 Voor twee mannen, moedig als leeuwen,
 Die als helden hebben gestreden.

+ ***Krimhild jubelt in haar harte,
 Maar dat hart is niet te roeren.
 Hagen is haar nu geleverd,
 Ligt daar macht'loos voor haar voeten,
 Hij, die Siegfried had getroffen.
 En zij spreekt hem aan met hoogmoed,
 Vraagt den schat, dien hij gestolen,
 En die haar bij rechte toekwam.
 - Nooit, riep Hagen, zult gij weten
 Waar die schat nu ligt verborgen;
 Nooit, zoolang mijn meester daar is.
 't Fiere woord wekt fel haar woede,
 En zij geeft bevel dat Gunther

⁺Krimhilds wraak.

't Hoofd zou worden afgehouden;
 Broederbloed weerhoudt haar haat niet.
 Gunther, zei ze, had geholpen,
 Wen zijn dienaar Siegfried doodde.
 Toen men haar bevel volbracht had
 En haar broeder niet meer leefde,
 Vroeg zij weer den schat aan Hagen.
 - Niemand weet dan God en ik nu,
 Riep de Tronjer, trotsch en toornig
 Waar de schat ginds in den Rijn ligt;
 Maar, o duivelswif, mijn mond zal
 Nooit u daar die plaatse melden.
 Weer barst Krimhild los in gramschap,
 Liet zich Siegfrieds slagzwaard brengen,
 Dat den Tronjer was ontnomen,
 En doorstak met eigen handen
 't Hart des fel gehaten Hagen...

Zoo werd Siegfrieds dood gewroken!
 Diederik en Ettel staarden
 Vol ontzetting op die wreedheid,
 Welke vóór hun oog gepleegd werd.
 Hildebrand, de grijze kamper,
 Kon zich langer niet bedwingen,
 Trok zijn zwaard en trof toen Krimhild,
 Dat zij viel vóór zijne voeten,
 Loozend haren laatsten adem.
 Naast het lijk van Gunthers zuster
 Lagen neder, stom en roerloos,
 Dappere degens, koene rekken,
 Onversaagde heldenborsten,
 Al voor Krimhilds wraak geofferd.

Brussel, 1922.